

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1983

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 800

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Αὐξέντιος.

«Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει ΝΕΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ὦ καὶ παλαιᾶ καὶ δι' ἀνθρώπους νέε»

Ἡ πρώτη, κάθε μηνὸς Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ Ἀρχὴ τοῦ Ἰνδίκτου, δηλ. ἀρχὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἥτοι, ἐκκλησιαστικὴ πρωτοχρονιά. Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ Ἐκκλησία μας παρουσιάζει μίαν θαυμασίαν εἰκόνα ἀπὸ τὸ σωτήριον καὶ διδακτικὸν ἔργον τοῦ Σωτῆρος ποῦ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἱερὸν Λουκᾶν (Δ' 16-22), κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος «κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ», ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Βήματος τῆς Διδασκαλίας τοῦ Ναοῦ καὶ ἀνέγνωσεν μέρος ἀπὸ τὸ 61ον Κεφάλαιον τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, τοῦ καὶ Πέμπτου, λεγομένου, Εὐαγγελιστοῦ. Ἡ Ἰνδικτιῶν εἶναι μία χρονικὴ περίοδος ἥτις ἀπὸ τοὺς παλαιολά-

τους χρόνους ἀπετελεῖτο ἀπὸ δέκα-πέντε ἔτη. Ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους παρέλαβον τὴν χρονικὴν αὐτὴν μέτρησιν οἱ Ῥωμαῖοι, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ἔτους 312 ἔχουν τὴν χρονικὴν μέτρησιν τῆς Ἰνδικτιῶνος μόνον πέντε ἔτων. Ἀπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου βλέπομεν εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἔγγραφα τὴν ἐπικράτησιν τῆς χρονικῆς Ἰνδικτιῶνος, ἐπισήμως πλέον.

Ἡ πλέον γνωστὴ Ἰνδικτιῶν εἶναι ἡ Βυζαντινὴ, ἡ Ἑλληνικὴ, ἢ, ἀλλῶς πῶς λεγομένη Κωνσταντινουπολίτικη! ἀρχομένη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ προηγούμενη κατὰ τέσσαρας μῆνας τοῦ Πολιτικοῦ ἔτους.

Διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν Ἰνδικτιῶνα, δοθέντος τοῦ ἔτους ἀπὸ Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, προσθέτομεν εἰς αὐτὸ 3 καὶ διαιροῦμεν διὰ τοῦ 15. Τὸ υπόλοιπον

είναι ή ζητούμενη 'Ινδικτιών. 'Αν δέ, δὲν ὑπάρχει ὑπόλοιπον, τότε ή ζητούμενη 'Ινδικτιών είναι ή 15. 'Ινδικτιών ισχύει διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τῆς 1ης 'Ιανουαρίου μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου.

Ἡ 'Εκκλησιαστικὴ 'Ινδικτιών, Ἡ 1η Σεπτεμβρίου, καθιεροῦται ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Τεράρτου Αἰῶνος καὶ ἐξῆς ὡς 'Εκκλησιαστικὴ ἑορτὴ μεῖν ἰδιαίτερον ἐόρτιον ἀκολουθίαν. Κατὰ τὴν ἀκολουθίαν ταύτην, ἀνεγιγνώσκοντο καὶ ἐπικαίροι εὐχαί, ὅπως τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου, Πατριαρχεύσαντος κατὰ δύο περιόδους (1353-1355 καὶ 1364-1376) καὶ τοῦ Πατριάρχου 'Αθανασίου Πατριαρχεύσαντος κατὰ τὰ ἔτη 1289-1293. Μάλιστα τοῦ πρώτου αἱ εὐχαὶ ἀνεγιγνώσκοντο καθ' ὅλον τὸν μῆνα Σεπτεμβρίου καὶ εἰς πᾶσαν πρωϊνὴν, ἡ, ἑσπερινὴν ἀκολουθίαν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μέχρι τὰς ἀρχὰς τοῦ 'Οκτωβρίου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ 'Αγιορείτης σχολιάζων τὴν 'Εκκλησιαστικὴν 'Ινδικτιών ἐξηγεῖ διὰ τί ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία τὴν ἑορτὴν ταύτην καὶ ἀναφέρει τρεῖς λόγους. Α) Ὡς 'Αρχὴν τοῦ χρόνου, Β) εἰς ἀνάμνησιν τῆς προσελεύσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν 'Ιουδαίων ἐνθα τοῦ ἐδόθη τὸ Βιβλίον τοῦ προφήτου 'Ησαίου διὰ τὴν ἀναγνώσιν (ἐνθα ἀνωτέρω), ὁπότε ἀνοίξας τὸ Θεόπνευστον Κείμενον ἤρξατο ὁ Κύριος ἀναγιγνώσκων τὴν ἀρχὴν 61ου Κεφ. «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἔνεκεν ἔχρισέ με κ.λ.π.». Ἀλλὰ καὶ διὰ τρίτον λόγον Γ) Ὅπως διὰ μέσου τῆς Ὑμνωδίας καὶ τῶν θερμῶν παρακλήσεων γίνῃ ὁ Κύριος ἰλεως καὶ εὐλογῇ τὸν Νέον ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος αὐτοῦ.

2) Καὶ ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ὑποχρεούμεθα, τὰ πιστὰ τῆς 'Ορθοδόξιας τέκνα ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ Νέου 'Εκκλησιαστικοῦ ἔτους νὰ ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας ἰκεσίας πρὸς τὸν Αἰώνιον καὶ Ἀναρχον Κύριον διὰ τὴν Τὸν θερμοπαρακαλέσωμεν, ὅπως, ὡς «'Αρχὴν τῆς Εἰρήνης καὶ Πατρὸς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», γαληνεύσῃ καὶ φωτισθῇ σύμπασαν τὴν κλυδωνιζομένην ἀνθρωπότητα ἐκ τῶν παντοίων κινδύνων καὶ ἀναταραχῶν.

Ἡμεῖς, δὲ ὑποχρεούμεθα νὰ ἀναπέμπωμεν μακρὰν καὶ συνεχῇ τὴν δοξολογίαν μας πρὸς 'Εκεῖνον διότι δίδωμεν καὶ κατὰ τὸ Νέον 'Εκκλησιαστικὸν 'Ενιαυτὸν τὸ παρὸν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἣτις εἶναι καὶ ΝΕΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ πρὸς ἐπιμέλειαν τῆς ψυχῆς μας καὶ τακτοποίησιν τῶν ἐν ἡμῖν ζητημάτων ζωῆς. Δοξολογίαν πρὸς τὸν Κύριον διότι παρέχεται νέα περίοδος χρονικὴ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθητοῦ, ἦτοι, τὴν μέριμναν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, τὴν ὅποιαν τόσον ἔχει ἀμελήσει καὶ λησμονήσει ὁ ἀνθρώπος τοῦ αἰῶνος μας, παρασυρόμενος ἀπὸ τὰ ὀνεία συνθήματα τῆς

υλόφρονος ἐποχῆς μας.

Καὶ τὰ συνθήματα αὐτὰ ἔχουν παρασύρει, τὸν ἀνθρώπον καὶ τοῦ ἔχουν δημιουργήσει τεράστια προβλήματα καὶ ἓνα ἀγχος τὸ ὅποιον συνθέμελα συγκλονίζει τὴν ὑπαρξίν του καὶ ἀναστατώνει τὴν ψυχὴν του παρασύροντας αὐτὸν εἰς ἀπόγνωσιν καὶ κατὰθλιψιν.

ΝΕΟΣ, λοιπόν, ΕΝΙΑΥΤΟΣ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ὃς προσέξωμεν λοιπόν, φίλτατε ἀναγνώστα, τὴν σημασίαν αὐτὴν, τῆς ἐνάρξεως νέας χρονικῆς περιόδου, ΝΕΑΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΚΗΣ ΠΙΣΤΩΣΕΩΣ ΧΡΟΝΟΥ, διὰ τὴν νὰ ἀνήψωμεν, νὰ ἀνασυντάξωμεν τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς μας δυνάμεις καὶ διὰ τὴν νὰ ἀναζητήσωμεν τὸ τέρμα τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιδιώξεων: τὸν ΟΥΡΑΝΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ ΑΥΤΟΥ, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ὅστις καὶ σώζει καὶ ἀγιάζει, μόνον 'Εκεῖνος, τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπον.

ΔΗΛΩΣΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ὑπογεγραμμένη Ἄννα Ρουμεγελῆ τοῦ Κων/ντίου (νῦν Μοναχοῦ Διονυσίου τῆς Ι.Μ. 'Εσφιγμένου) καὶ τῆς Κοραλίας (νῦν Μοναχῆς Ναταλίας τῆς Ι.Μ. Χρυσοβαλάντου) ἐκφράζω τὴ λύπη μου καὶ τὴν πικρία μου, γιατί ἀθέλητα ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ συκοφαντηθῇ καὶ νὰ διασπασθῇ ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμός, ἡ ὀρθοδοξία καὶ τὸ μοναστήρι τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου στὴ Λυκόβρυση Ἀττικῆς.

Δηλώνω δὲ ἐντελῶς ἀβίαστα, με εἰλικρινὴ μετανοία καὶ συντριβὴ καρδίας, ὅτι ὅσα ἐναντίον τῆς μοναχικῆς πολιτείας εἶπα, κατὰ τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον 1983, τόσο στὸ κρατικὸ νοσοκομεῖο καὶ στὰ δικαστήρια ὅσο καὶ στὴς ἐφημερίδες καὶ τὴν τηλεόραση ὑπῆρξαν ἐπιπόλαιες νεανικὲς μου σκέψεις, στὴς ὁποῖες με παρέσυραν ὑποπτα σκοτεινὰ πρόσωπα, γνωστοὶ πολέμιοι τῆς ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλευόμενοι τὴν τότε δύσκολη ψυχολογικὰ κατάστασή μου με παρέσυραν σὲ ἀνέπιτρεπτες εἰς βάρος τῆς ἐκκλησίας μας ὕβρεις, τίς ὁποῖες, παραποιώντας καὶ ὑπερβάλλοντες, χρησιμοποίησαν με πάθος καὶ ἐμφανὴ κακότητα με ὅλα τὰ μέσα ἐνημέρωσης καὶ προπαγάνδας ἐναντίον τῆς θρησκείας μας.

Τέλος ἀνακαλῶ ὅλα ὅσα εἰπώθηκαν καὶ γράφθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου καὶ ζητῶ συγχώρησιν ἀπὸ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς, κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς, τοὺς ὁποῖους ἐλύπησα.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 10-9-1983

Ἡ δηλώνουσα

Ἄννα Ρουμεγελῆ

Ἕμνολογία ἐπ' εὐκαιρία τῆς Παγκοσμίου ὕψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

«ΣΤΑΥΡΩ Πειποιθὺς ὕμνον ἐξερεύγομαι» (Ἄ-
μῶς Γ', 8) ὙΜΝΩΔΙΑ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ὦ Τρισμακάριστον Ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς
ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ
ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, Θεῷ τῷ προ-
σπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ὦ τρισευλογημένον Ξύλον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ,
ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηπλώθη (ἐτενώθη) ὁ Χριστὸς,
ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος τοῦ παντός, διὰ τοῦ ὁποῖου
ἔπεσεν (νικήθηκε κατὰ κράτος) ὁ ἀπατήσας τὸν
Ἀδὰμ μετὰ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου εἰς τὸν Παρά-
δεισον, ἦτοι, ὁ διάβολος ἀφοῦ ἐδελεάσθη ἀπὸ τὸν

Παντοδύναμον Θεόν, μετὰ τὸ νὰ παρακινήσῃ ὁ
διάβολος τοὺς ἀχαρίστους καὶ ἀγνώμονας Ἰουδαί-
ους νὰ σταυρώσουν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν
Χριστὸν (δηλ. τὴν σάρκα Αὐτοῦ) ὅστις ἔφερεν τὴν
ΕΙΡΗΝΗΝ εἰς τὰς ψυχὰς μας.

ΣΧΟΛΙΟΝ

Ὁ διάβολος ὅστις εἶναι ἀνόητος ἀδηφάγος
ἀλιεὺς, χρησιμοποιοῖ, σὰν δόλωμα, διὰ νὰ ἐξαπα-
τήσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἐλπίδα τῆς Θεώσεως
«Ἔσεσθε ὡς Θεοί», εἶπεν ὁ διάβολος εἰς τὴν Εὐάν.
Ὡς Πάνσοφος ὅμως Ἀλιεὺς ὁ Δημιουργὸς τοῦ
Παντός καὶ Θεὸς ἡμῶν χρησιμοποιοῖ ὡς δόλωμα τὴν
ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ διὰ τῆς ὁποίας νικάται κατὰ κράτος ὁ πλανῶν
διάβολος καὶ ἔρχεται ἔτσι ἡ Εἰρήνη εἰς τὸν κόσμον.

Πένθη

Εὐστάθιος Στεφανίδης

Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι ὁ
Κύριος διὰ τὸν Ναθαναὴλ (Ἰωαν. Ι. 48).

Ἀπὸ τὴν 18ην Αὐγ. 1983 ἔπαυσε νὰ δοξολογῇ
τὸν Κύριον Του ἀπὸ τὴν Γῆν, διότι ἤθελε τὸ
ἀκούραστο στόμα τοῦ Εὐσταθίου νὰ τὸν δοξολογῇ
ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. Ὁ πάντα νέος, ὁ πάντα ἀκμαῖος
Εὐστάθιος ὠδεύσεν τὴν μακαρίαν ὁδὸν τοῦ Κυρίου
διότι αὐτὴν ποθοῦσε «παιδιόθεν», καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ
σκοπὸς τῆς ζωῆς του, ἐκλεκτὸν τέκνον τοῦ π. Νικο-
λάου Καλοσκάμη Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς καὶ σε-
μνὸς ἱεροψάλτης.

Διεγράφη ἀπὸ τὴν Παλαιὰν φρουρὰν τῆς Γ.Ο.Χ.
γιὰ νὰ μεταφυτευθῇ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρα-
νῶν.

Ἡτύχησα νὰ τὸν γνωρίσω, αὐτὸν ποὺ ἐξέλειπε
ἀπὸ κοντὰ μας, πρὸ εἰκοσαετίας, νὰ τὸν πλησιάσω
καὶ νὰ καμαρώσω τὸ πνευματικὸ του ἀνάστημα! Ὁ
συγχρωτισμὸς του τάδε Χριστὸν του μετὰ τὸν ἐκδημή-
σαντα ἦταν «πέλαγος εὐλογίας». Τὶ δὲν ἔβλεπες, τὶ
δὲν διεπίστωνες, τὶ δὲν ἐφαντάζεσαι ὅταν εὐρίσκετο
εἰς ἐπαφὴν μαζί του! Ὅντως ἀληθὴς Ἰσραηλίτης
ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἦν! Δημιουργοῦσε ὁ ἐκλειπὼν
ἀτμόσφαιραν, αὐτὴν τὴν ὁποίαν μακαρίζει ὁ Κύριος.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν
ὁρνοῦνται».

Βασικὴ ἀρετὴ ποὺ ἦτο ὠπλισμένος ἦταν ἡ
ἀκατακρίσία καὶ μετὰ αὐτὴν πορεύεται σήμερον πρὸς
Οὐρανόν.

Ὁ ὁμιλητὴς εἰς τὸν ἐπικήδειον λόγον του, ἔπλεξε
τὰ ὠραιότερα ἐγκώμια γιὰ σένα Εὐστάθιε, ἀλλὰ ὅλα
αὐτὰ ποὺ εἶπε ἦταν σωστὴ πραγματικότητα, γιατί
ὅσοι σὲ ἐγνώριζαν διεπίστωναν ὅτι ἦσουν ἓνα μεταλ-
λεῖον Ἀδαμάντων καὶ Χρυσοῦ.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀδελφοὺς σου παρηγορίαν ἐξ
ὑψους ἐμεῖς δὲ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μεσιτεύσῃς
στὸν Κύριον διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Πλήθος κόσμου σὲ συνῴδευσαν εἰς τὴν τελευ-
ταίαν σου κατοικίαν ἐν τῷ «Ἄξιον ἔστιν» τῆς
Βαρυμπόμπης αἱ χῆραι δὲ καὶ τὰ ὀρφανὰ ἔκλαιαν
διὰ τὴν στέρησίν σου.

Ἦταν καταφανὴς ἡ συγκίνησις τοῦ Μακαριωτά-
του κ.κ. Αὐξεντίου χοροστατήσαντος κατὰ τὴν νε-
κρώσιμον μετὰ πλήθους ἱερατοῦ καὶ ἐκλεκτῆς μερί-
δος τῆς Ὁρθοδόξου κοινωνίας μας.

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΑΠΟΚΑΡΔΙΩΣΕΙΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΙΣΧΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΤΡΟΠΗΣ

Ὁ Ἀττικῆς καὶ Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανάσιος

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἠγεσία τῆς Πατρίδος μας θὰ πρέπει νὰ μελετήσῃ μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας ἀλλὰ καὶ πατρικοῦ ἐδιαφέροντος τὴν κατηγορηματικὴν δῆλωσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμε ὁ κ. Καθηγητὴς τῆς Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Διον. Κασκαρέλης κατὰ τὴν διάρκειαν συνεντεύξεως Τύπου ἢ ὁποία ἐδόθη διὰ τὸ 7ον Παγκόσμιον Συνέδριον Παιδικῆς καὶ Ἐφηβικῆς Γυναικολογίας.

Εἰς αὐτὴν τὴν συνέντευξιν Τύπου τονίσθηκε ὅτι εἰς τὴν Πατρίδα μας τὸ 16 τοῖς ἑκατὸ τῶν γυναικῶν ποὺ κάνουν τὸ ἔγκλημα τῆς ἐκτρώσεως εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν δέκα-ἐννέα ἐτῶν!!! Εὐνόητον ὅτι ἡ πορεία καὶ τῆς Θηλείας Νεότητος εἶναι ἄκρως ἀνησυχητικὴ κατόπιν τῶν ἀποκαρδιωτικῶν αὐτῶν δηλώσεων διακεκριμένων ἐπιστημόνων τῆς Πατρίδος μας. Ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων, τὰ ἴδια ἐπιστημονικὰ χεῖλη ἐδήλωσαν κατηγορηματικῶς ὅτι λειτουργοῦν «ΚΟΙΝΑ ΤΑΜΕΙΑ ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ» εἰς πολλὰ λύκεια καὶ γυμνάσια τῆς χώρας μας μὲ συνεισφορὰς τῶν «ἐνδιαφερομένων» (Ἀπογευματινὴ 3-9-83, σελ. 3), διὰ νὰ καλύπτουν τὰς δαπάνας τῆς ἐπικινδύνου καὶ ἄκρως ἐφαμάρτου ταύτης πράξεως τὴν ὁποίαν διαπράττουν κορίτσια κάτω τῶν εἴκοσι χρόνων.

Τονίζεται μάλιστα, ἀπὸ ἱατρικῆς πλευρᾶς ὑπευθύνως, ὅτι εἶναι τεράστιαι αἱ ψυχολογικαὶ ἐπιπτώσεις καθὼς καὶ αἱ σωματικαὶ τοιαῦται εἰς τὰ κορίτσια τὰ ὁποῖα μὲ τεχνικὴν διακοπὴν τῆς ἐγκυμοσύνης μεταβάλλουν εἰς ἀκάθαρτον πολτὸν εἰς τοὺς διαφόρους ὑπονόμους τὸν ἄωρον καρπὸν τῶν ἁμαρτιῶν τους.

Ποῦ ἐφθάσαμεν! Ἀλλοτε τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἡ νεανικὴ ἡλικία ζοῦσε μὲ ὑψηλὰ ὄνειρα καὶ εὐγενεῖς ἐφέσεις. Ἦκουε κανεῖς ὅτι εἰς μαθητικὰς ομάδας παντὸς τύπου σχολείου, ἰδρύοντο ταμεῖα δι' ὠραίας ἐκδρομὰς, εἰς ἀξιόλογα Θρησκευτικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ μέρη, ταμεῖα πρὸς ἑκτακτὸν περίθαλψιν ἀναξιοπαθούντων οἰκογενειῶν ἀξίων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ταμεῖα, πρὸς ἐνίσχυσιν ἐκτάκτων περιστατικῶν τῆς Πατρίδος μας καὶ ἔχαιρε κανεῖς διὰ τὴν ἀγαθὴν ταύτην καὶ εὐγενῆ ἐκδήλωσιν τῶν παιδιῶν μας! Ἀλλὰ τώρα μὲ τὸν κατήφορον ποῦ ἐπέφερεν ὁ ἐπάρατος καὶ πανάθλιος «συρμός» τῆς ἐποχῆς μας, εἶδομεν τὸν μαθητόκοσμον πρῶτον νὰ ἀποβάλλῃ ἐκ τοῦ νεανικοῦ στήθους τὸν Τίμιον Σταυρὸν τὸν ὁποῖον ἔφερεν ὑπερηφάνως καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκρέμασεν διάφορα ἄλλα εἶδη καὶ εὐτέλῃ ἀντικείμενα, τὰ

ὁποῖα μόνο τὰ «ζωντοβόλια» ἔφερον ἀσυναισθήτως! Κατόπιν εἶδομεν νὰ κρέμαται μόνον μία ἄλυσσίδα ἀνευ οὐδενὸς ἄλλου εἶδους, δηλωτικὸν τοῦτο, κατὰ τὴν ἑκφρασιν ὑγιουῶς χρονογράφου ὅτι «τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι κάπου ἄλυσσοδεμένα! Καὶ ποῦ ἄλλοῦ; Παρὰ μόνον εἰς τὸ ἀπαίσιον ἄρμα τοῦ διαβόλου, τοῦ πλάνου καὶ πλανώντος, «ὅστις περιέρχεται γῆν καὶ θάλασσαν, ὡς ΛΕΩΝ ΩΡΥΟΜΕΝΟΣ τίνα καπίει». Καὶ ἥλλαξαν ὅλα εἰς τὰ παιδιὰ μας! Κατηργήθη ἡ ποδιὰ τῆς σεμνῆς μαθητρίας ὡς κατάρριψις τοῦ «κατεστημένου!!!» καὶ περιβάλλεται τὴν ΤΟΥΡΚΙΚΗΝ ΒΡΑΚΑ, ΤΙΣ ΦΟΥΦΟΥΛΕΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΑΛΑΔΩΝ, κάθε ἀγόρι καὶ κάθε κορίτσι, ἐκτὸς ὀρισμένων φαινῶν ἐξαιρέσεων!

Καὶ τώρα τὸ κακὸ προχωρεῖ ἐτι περισσότερον καὶ ὅ,τι δὲν ἐσκέφθησαν νὰ διαπράξουν καὶ ἐπινοηθοῦν γυναῖκες αἰτινὲς ἀσκοῦν τὸ ἀρχαιότερον ἐπάγγελμα τοῦ κόσμου, τὸ σκέφθηκε ὁ νεανικὸς καὶ μαθητικὸς νοῦς διὰ νὰ διακηρύξῃ διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ταμείου αὐτοῦ, σιωπηλὰ μὰ ἔντονα πῶς «θὰ προστατεύεται ἡ νεανικὴ διαφθορὰ καὶ μέσα εἰς τὸ σχολεῖον διὰ τοῦτο ἄς μὴ φοβεῖται ἐπιπτώσεις τῶν ἁμαρτιῶν τους» καὶ ὅτι ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΣΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΝ ΤΟΥ ΑΩΡΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ ΚΑΡΠΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ ΕΙΣ ΔΥΣΩΔΗ ΠΟΛΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΝΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΙΑΤΡΩΝ ποῦ ἀποτολμοῦν τὸ Ἐθνοκτόνον τοῦτο ἔργον....

Φίλτατε Ἀναγνώστα, ὕστερα ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν δῆλωσιν τοῦ εἰδικοῦ Πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου τῆς ἱατρικῆς, ὅλοι, μὰ ὅλοι ἄς ἀφήσωμεν τὰ φιλοσοφήματα τῶν δημοσιευμάτων μας εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν Τύπον, ἄς ἀφήσωμεν τοὺς ἐνδοεκκλησιαστικοὺς διαπληκτισμούς, ἄς ἀφήσωμεν τὸ ἐγώιστικὸν πνεῦμα δημοσιογραφίας καὶ ἄς ἀσχοληθοῦμεν μετὰ πόνου ψυχῆς μὲ τὸ κατρακύλισμα τῆς νεότητος ἣτις, ἐνῶ βλέπει νὰ ΚΑΙΕΤΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ, δηλ. νὰ ξεκληρίζεται ὁ Ἑλληνισμὸς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Βορείου Ἠπείρου, τρέχει νὰ σώσῃ τὴν ἀπροσπέλαστη Ὀνδούρα, Νικαράγουα καὶ Σαλβαδὼρ!!! χώρες ποῦ ἀσφαλῶς ἀγνοοῦν ἂν ὑπάρχῃ Ἑλλάδα. Δυστυχῶς, ὑπάρχουν πολλοὶ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ διὰ τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ σήμερον ἡ Νεότης μας ἄρρενα καὶ θηλεῖα. Διὰ τοῦτο χρειάζεται ἀγών νὰ ἀφυπνισθῇ, νὰ προσανατολισθῇ καταλλήλως ἡ Νεολαία μας, ἣτις κάποτε ἀφυπνιζομένη θὰ ζητήσῃ τὴν ΔΙΚΑΙΑΝ

ΑΥΣΤΗΡΑΝ ΤΙΜΩΡΙΑΝ ΟΛΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ, πού ύπούλως καὶ δολίως ἐπεθύμησαν τὴν καταστροφὴν τῆς καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀπὸ τὰ ὕψηλὰ Ἑλληνορθόδοξα Ἰδανικά.

Ὅλοι, μὰ ὅλοι πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν Νεότητά μας, τὴν ὁποῖαν σκοτεινὰ δυνάμεις μὲ τὸ πρόσχημα τῆς χειραφετήσεως καὶ τῆς κακῶς ἐννοουμένης ἐλευθερίας τὴν ὠδήγησαν αὐτοῦ, πού σήμερον δυστυχῶς ἀντικρῦζει μόνον ὀλεθρον καὶ οὐδὲν ἕτερον. Διὰ τοῦτο, ὡς ἀγωνισθῶμεν, ὡς παλαίψωμεν καὶ ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ θαυμαστῶς.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν μετὰ ταῦτα παράβασιν καὶ παρακοὴν τῆς θείας ἐντολῆς σκότος μέγα ἐπεκράτησε, μακρὰν τοῦ θείου φωτὸς τῆς ἀνθρωπότητος εὐρισκομένης, τὸ μέλλον δὲ ἀβέβαιον ἐπλανᾶτο ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

Πατριάρχαι, ὁ χορὸς τῶν Δικαίων καὶ τῶν Προφητῶν, προκατήγγειλαν τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ ἀπόφασιν πρὸς λύτρωσιν σωτήριον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Τοῦτο τὸ προφητευόμενον τὸ παρελάμβανον οἱ αἰῶνες ὡς ἐλπίδα, καὶ τὸ παρέδιδον ἀνεκτέλεστον. Καὶ ἦλθε πρὸς τοῦτο τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου· ἡ μακροθυμία καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, ἐπλεόνασαν, ἡ δὲ ἐκπλήρωσις τοῦ ἀπ' αἰῶνων μυστηρίου ἀκολουθεῖ πορείαν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, «τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας», διαδραματισθέντα καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πραγματοποιηθέντα, τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ τὴν φανέρωσιν προεμήνουν.

Καὶ μαρτυρία πρώτη ἀψευδὴς τοῦτο τὸ γεγονὸς. Ἐξ ἀκάρπων λαγόνων τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἀποτέλεσμα θερμῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῆς καὶ παρακλήσεως, προέρχεται ἡ θεόσδοτος Παρθένος, ἡ θεόπαις Μαρία, αὐτῆς δὲ τὸ ἐξ ἐπαγγελίας ἅγιον Γενέθλιον ἐγένετο, «ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν (τῶν ἀνθρώπων) σωτηρίας» καὶ «χαρὰν ἐμήνυσσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ» ὡς ταῦτα μετὰ πληθύος ἄλλων ὕμνων χαρακτηριστικῶς ἐμελώδησαν οἱ ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας Ὑμνογράφοι, κατὰ τὴν σεβασμίαν ταύτης ἑορτῆν.

Ἀκολουθεῖ μετὰ πάροδον χρόνου, κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν τῶν γεννητόρων τῆς θεόπαιδος Παρθένου Μαρίας, ἡ ἐν τῷ Ναῷ Εἰσοδος ταύτης, καὶ

τοῦτο τὸ γεγονὸς μαρτύριον αἰώνιον, «τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις» τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις», ὡς οἱ ἱεροὶ Ὑμνογράφοι ταῦτα θεοπνεύστως ἐμελώδησαν, μετὰ τοῦ πλήθους ἐτέρων πνευματικῶν μελωδημάτων κατὰ τὴν πανευφρόσυνον ἑορτὴν ταύτης, τοῦτο τὸ μήνυμα πρὸς τὴν οἰκουμένην καταγγέλλοντες.

Κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα βραδύτερον χαρμόσυνον Εὐαγγελισμόν τῆς Θεόπαιδος Μαρίας, «τῆς σωτηρίας ἡμῶν (τῶν ἀνθρώπων) τὸ Κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις» ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται, «ἅπασα κτίσις ἀγάλλεται» τοῦ ὄφους ἀμαυροῦται τὸ φρύαγμα· ἀρᾶς γὰρ διαλέλνται, τοῦ Προπάτορος σύνδεσμος», γεγονὸς πράγματι ἀνερμήνευτον καὶ ἀκατάληπτον, τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις, ὡς ἡλιος ἀκτινοβολῶν εἰς τὴν ἐσκοτισμένην ἀνθρωπότητα· γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐμελώδησαν, θείας χάριτος ἐμφορούμενοι τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὕμνωδοί, τὴν κοσμοσωτήριον ἐν προκειμένῳ ἑορτὴν μεγαλύνοντες.

Τρία διαδοχικὰ γεγονότα, ὡς καὶ προηγουμένως ἐσημειώθη εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην, εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἰσάριθμα συμβολικῶς, εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀναφερόμενα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας, ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ θεωρούμενα, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν πραγματοποιηθέντα, ὑπηρετήσεν ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ ἡ Θεόπαις Μαρία, ὡς ἄλλη κατὰ τὸν ὕμνωδὸν ἀλληγορικῶς «κλῖμαξ ἐπουράνιος, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός», ὁ ἐνανθρωπήσας Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Διὰ τοῦ θείου Τόκου τῆς αὐτῆς τιμητικῶς καθίσταται: Θεοτόκος, Μήτηρ τῆς ζωῆς, τοῦ Ὑψίστου θρόνος, «ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαυρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», «ἡ τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, τὴν εἰρήνην ἀντεισῆξε», τεκοῦσα ἀφράστως καὶ ἀνερμηνεύτως τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τῆς ἀνθρωπότητος τὸν Λυτρωτὴν, ὁ Ὅποιος διὰ τῆς θείας Του διδασκαλίας, τῶν θαυμάτων Του, τῆς ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐκουσίας Θυσίας Του, τῆς Ταφῆς καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ζωηφόρου Ἀναστάσεως Του, «τὴν ἀθανασίαν ἐπήγαγεν ἀνθρώποις» ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὸν κόσμον λυτρούμενος τῆς Θεοτόκου Μητρὸς Του πρεσβείαις. Καὶ ταύτην ἐμεγάλυνεν ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς τὴν ἐτίμησε· τὴν ὑπερύψωσε· τέλος τὴν ἐπλήρωσε διὰ τῆς πληθύος τῶν χαρισμάτων, ὡς εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα καὶ τὴν ὕμνογραφίαν τῆς Ἐκκλησίας σαφῶς ἀναφέρεται, ὡς ἐπίσης καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην ἐνδεικτικῶς κατεχωρήθη.

Τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς, «τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα», «τὸν οὐρανὸν καὶ ναὸν τῆς Θεότητος», τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, «δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν» ἢ ὅποια κατὰ τὴν σεβασμίαν ταύτης Κοίμησιν, «τὸν κόσμον οὐ κατέλιπε, ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν», (τῶν ἀνθρώπων) ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαλλομένη, πνευματικῶς ἐγκωμιάζει καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα αὐτῆς μεγαλύνει, ὡς εἰς τὴν κοσμοχαρμόσυνον ταύτης ἑορτὴν, ἢ πνευματοφόρος ὕμνωδιὰ νοητῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχομένη, τὴν λαμπρότητα τῆς ἑορτῆς ταύτης ἀναγγέλλει καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας πραγματεύεται. «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομεν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον», ἀντηχεῖ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ ὁ ἀντίλαλος δονεῖ καρδίας ἀνθρώπων, κροταλίζει ἀκοάς, διεγείρει διανοίας, κινεῖ γλώσσας, πρὸς πνευματικὴν ὕμνωδιαν, μακαρισμὸν καὶ εὐχαριστήριον αἶνεσιν, πάντων τούτων ἀπευθυνόμενων, πρὸς τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ Μητέρα κατὰ σάρκα καὶ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων Μητέρα κατὰ χάριν. Ἡ εὐσέβεια τῶν ἀνθρώπων εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰς πολλαπλὰς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐεργεσίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀνήγειρε καὶ

ἀναγείρει ἱεροὺς Ναοὺς εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς γῆς εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτῆς. Ἐκεῖ, ἡ θλιβομένη ἀνθρωπότης πολλοῖς συνεχομένη πειρασμοῖς, ἔχουσα συντετριμμένην τὴν καρδίαν, τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας ἐκχύνουσα καὶ τὴν εὐσέβειαν προβάλλουσα, προσέρχεται πρὸς «τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις, ἀμετάθετον ἐλπίδα», γονατίζουσα δὲ ἐνώπιον τῆς σεβασμίας αὐτῆς εἰκόνης, «αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δώρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως». Καὶ αἱ δωρεαὶ καὶ αἱ χάριτες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου παραμένουν ἀνεξάντλητοι, ἔχουσαι πηγὴν ἀνάσιν Αὐτὸν τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Πρὸς ταύτην τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς, τὴν ἀδαπάνητον πηγὴν τῶν δωρεῶν, τὴν προστασίαν καὶ σκέπην, οἱ τὴν γῆν οἰκοῦντες καταφεύγομεν, καὶ ἰκετεύομεν, καὶ παρακαλοῦμεν, καὶ ἐλπίζομεν, εὐσεβοφρόνως δεόμενοι: Παρθένε πανάχραντε, ἐπὶ τῇ σεβασμίᾳ ἑορτῇ τῆς πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου πανσέπτου Μεταστάσεως, ταῖς πρὸς Αὐτὸν πρεσβείαις σου· τὰς αἰτήσεις ἡμῶν ἐκπλήρωσον· τὰς καρδίας ἡμῶν εὐφρανον διὰ τῆς θείας σου χάριτος· τὰς διανοίας ἡμῶν καταύγασον διὰ τοῦ θείου φωτός· τὰ ἔργα ἡμῶν κατεύθυνον πρὸς λιμένα τῆς σωτηρίας, λυτρουμένη τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

Οἱ ἀκαινοτόμητοι

«Καθάπερ ἐν σκηνῇ δρᾶμα ὑποκρινόμενοι, ἄλλοτρίῳ ἑαυτοὺς κατεκόσμησαν προσωπείῳ, ὄνομα κενὸν ὑποδύντες τοῦ ἀληθοῦς ἑστερημένοι» (Μεγ. Βασιλείου).

Οἱ Ματθαῖκοι ὡς ἄλλοι κώνωπες περιβομβοῦσι πανταχοῦ περὶ τὴν λέξιν «Ἀκαινοτόμητοι» καὶ μετὰ μεγάλου κόπου περιβαλλόμενοι αὐτήν, φυσιοθέντες οἱ βέλτιστοι ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς οἰήσεως, τὸ ὁποῖον εὗρεν αὐτοὺς κενούς καὶ σεσαρωμένους καὶ σχολάζοντας οὐχὶ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ τῷ Ματθαίῳ, ἐνεκάθισεν ἔνδοθεν αὐτῶν, χαυνῶσαν τὴν γνῶμην αὐτῶν καὶ πείσαν αὐτοὺς ὡς μόνους ἀκαινοτόμητους εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ὑπάρχοντας.

Μακαρία ἡ ἀκαινοτομία σας Ματθαῖκοί, ἐὰν ἦτο ἀκαινοτομία καὶ οὐ κομπορρημοσύνη. Δείξατέ μας τὴν ἀκαινοτομίαν σας καὶ δεχόμεθα τὴν θρασυτήτά σας. Ἀλλ' ἡμεῖς ὥς ἐξετάσωμεν τὴν λέξιν καὶ ἴδωμεν εἰς τίνα οἱ Ματθαῖκοι εἶναι ἀκαινοτόμητοι, καὶ εἰς ὅποια καινοτόμοι.

Ἀκαινοτόμητοι λοιπὸν ὄντως εἰς τὴν υἰότητα οἱ Ματθαῖκοι, πρὸς τὸν «ἅγιον πατέρα» τοὺς Ματθαῖον.

Ἀκαινοτόμητοι πρὸς τὸ σχίσμα ὃ ἐποίησαν τὸ ἔτος 1937.

Ἀκαινοτόμητοι εἰς τὸ λατρεύειν Ματθαῖον ἀντί

Χριστοῦ.

Ἀκαινοτόμητοι εἰς τὴν γενέτειρά τους Κερατέαν.

Ἀκαινοτόμητοι πρὸς τὴν κλῆσιν των Ματθαϊκοί.

Ἀκαινοτόμητοι ἔσσει πρὸς τὸ μισεῖν θανάσιμους καὶ διαβάλλειν ἀκορέστως ἡμᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀκαινοτομία των εἶναι σφόδρα ὑψηλὴ, ἡμεῖς λίαν χαμηλοί, ἀρκούμεθα εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα. Εἰς ταῦτα πάντα, ἀληθῶς ἀκαινοτόμητοι ὑπάρχουσι οἱ Ματθαῖκοι, καὶ ἡ ἀκαινοτομία τους αὕτη, θὰ τοὺς ἀκολουθήσει καὶ πέραν τοῦ τάφου, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸν ἀκαινοτόμητον «ἅγιον πατέρα» των Ματθαῖον. Ἀλλ' ὥς ἴδωμεν εἰς ὅποια εἰσὶ καινοτόμοι.

Καινοτόμοι δὲ εἰσὶ οἱ Ματθαῖκοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937, ὅτε ἠθέτησαν τὸν ἀκαινοτόμητον Χριστόν, καὶ ἠκολούθησαν τὸν καινοτόμον Ματθαῖον.

Καινοτόμοι ἀπὸ τὸ ἔτος 1937, ὅτε ἀπεσχίσθησαν ἀφ' ἡμῶν καὶ ἐποίησαν τὴν καινὴν οὐχὶ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ Παράταξιν Ματθαϊκὴν, ὡς ἐκεῖνοι ἐκάλεσαν.

Καινοτόμοι ἀπὸ τοὺς ἔτους 1937 ὅτε ἔλαβον τὴν καινὴν κλῆσιν των Ματθαῖκοί, ἀθετοῦντες τὴν ἀκαινοτόμητον Χριστιανικήν.

Καινοτόμοι εἰς τὴν Θεολογίαν, καινῶς χωρίζοντες τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν πίστιν (Φραγκοθεολογικῶς).

Καινοτόμοι από τὸ ἔτος 1937, ὅτε ἐγκατέλειψαν τὴν ἀκαινοτόμητον εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν πίστιν, καὶ ἔλαβον τὴν καινὴν τὴν εἰς ὄνομα ἀνθρώπου, τοῦτέστιν τοῦ Ματθαίου.

Καινοτόμοι εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς περὶ χειροτονιῶν Ἀρχιερέως ὑπὸ τριῶν Ἀρχιερέων, καινοτομίσας καινῶς ὁ καινοτόμος «ἅγιος πατέρας» αὐτῶν, «παραβὰς πρὸς στιγμὴν τὸν Α' Ἀποστολικὸν Κανόνα» καινουργήσας καινοὺς διαδόχους ἐν ἔτει 1948, καινῶς χειροτονήσας μόνος, ἔχων τὸ καινὸν προνόμιον, τοῦ «Μόνου Ὁρθοδόξου» εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν.

Εἰς τὰς καινὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεώς των, ἡρέσκοντο καινῶς καὶ ἐκαυχῶντο εἰς τὴν καινὴν κλήσιν των Ματθαϊκὴ Παράταξις. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1979, ὅτε ἡλέγξαμεν αὐτοὺς καὶ τὴν κλήσιν των ὡς καινὴν καὶ σημαντικὴν δουλείας εἰς ἣν δουλεύουσι, τότε παραχθέντες ἐκ τοῦ καινοῦ ἀκουσματος, μετὰ κόπου καὶ σπουδῆς πολλῆς, ἐφεῦρον τὴν ἔτι καινότεραν «Ἀκαινοτόμητοι» ἣν κατέχουσι ἕως τοῦ νῦν ἀγαλλόμενοι καὶ αὐχοῦντες. Ἀλλὰ τὸ στήριγμα τοῦτο, ἐδείχθη κάλαμος τεθλασμένος, μὴ

κοινωνοῦντος τοῦ ὀνόματος τὸ πρᾶγμα ὡς ἤδη αὐτὸ ἡλέγξαμεν. Ὅτι δὲ τὸ ὄνομα δηλοῖ τὴν ρίζαν καὶ δουλείαν, εἰς ἣν δεδούλονται καὶ ἐργάζονται πᾶσαι αἱ αἱρέσεις, ἰδοὺ ἡ μαρτυρία.

«Τῶν δι' αἱρέσεων, αἱ μὲν ἀπὸ ὀνόματος προσ-ἀγορεύονται, ὡς ἡ ἀπὸ Οὐαλεντίνου καὶ Μαρκίωνος καὶ Βασιλείδου, αἱ δὲ ἀπὸ τόπου, ὡς οἱ Περαιτικοί, αἱ δὲ ἀπὸ ἔθνους, ὡς ἡ τῶν Φρυγῶν, αἱ δὲ ἀπὸ ἐνεργείας, ὡς ἡ τῶν Ἐγκρατιτῶν, αἱ δὲ ἀπὸ Δογμάτων ἰδιαζόντων, ὡς ἡ τῶν Δοκητῶν, αἱ δὲ ἀπὸ ὑποθέσεων, ὡς οἱ Καϊανισταί, οἱ καὶ Ὀφianoί προσαγορευόμενοι, οἱ δὲ, ἃ ὦν παρανόμως ἐπετήδευσαν καὶ ἐτόλμησαν, ὡς τῶν Σιμωνιατῶν». (Κλήμεντος Στρωματέως).

Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀδιήγητοι οἱ Ματθαϊκοί, καὶ χρειὰ πολλῶν τόμων συγγραφῶν, τοὺς λόγους καὶ ἔργα ἐκείνων, κατὰ βραχὺ καὶ οὐχὶ ὑφ' ἐν ὡς ἀδύνατον τοῦτο εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀγάπην σας θὰ δηλώσωμεν.

Ἀρκούντως οὖν ἔχωσι τὰ εἰρημένα τοῖς εὐφρονοῦσι.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ 1940

... .Καὶ ἡ Ἑλλάς, χωρὶς προσαγὰς τῆς λογικῆς, χωρὶς πολλὰς σκέψεις ἀνοίξε ὅλες τὶς φλέβες τῆς

Θὰ περάσῃ πολλὸς καιρὸς. Ἡ σημερινὴ γενεὰ καὶ αὕτῃ ποὺ ἔρχεται καὶ πολλὰς ἄλλες θὰ σβήσουν. Τὸν χειμῶνα θὰ τὸν διαδέχωνται τὰ καλοκαίρια, καὶ ἡ ἡμερομηνία αὕτῃ θὰ ξανάρχεται στὰ σπῖτια καὶ τὶς καλύβες. Κι' ὅταν κάθε τέτοια, ἐποχὴ θὰ ἀνάβῃ ἡ φωτιὰ στὰ τζάκια, καὶ θὰ δέρνουν οἱ πρῶτες βροχὲς τὰ παραθυρόφυλλα, θὰ ἀκούεται ἡ αἰώνια ἡ παλὴ ἱστορία, τὸ παραμῦθι θὰ ἐρωτᾶται ὁ παπποῦς ποὺ τὴν ἐξῆσε, καὶ θὰ θυμᾶται ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ τὸν ξύπνησαν οἱ σειρῆνες.

Θὰ θυμᾶται πῶς χιλιάδες ἄνθρωποι μὲ φωνὲς καὶ τραγούδια πηγαίνανε γιὰ τὸ μέτωπο, θὰ θυμᾶται ὅταν ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν πατέρα του καὶ τὴ μάνα του, φεύγοντας κι' αὐτὸς γιὰ τὸ μέτωπο. Μὰ κοιμήθηκες, παπποῦ, τοῦ λένε τὰ ἐγγονάκια του. Βέβαια κοιμήθηκε. Καὶ ξαναβλέπει πάλι στὸ ὄνειρό του τὸ αἰώνιο ἐκεῖνο πρῶτῃ, ξαναβλέπει τοὺς ἥρωι-

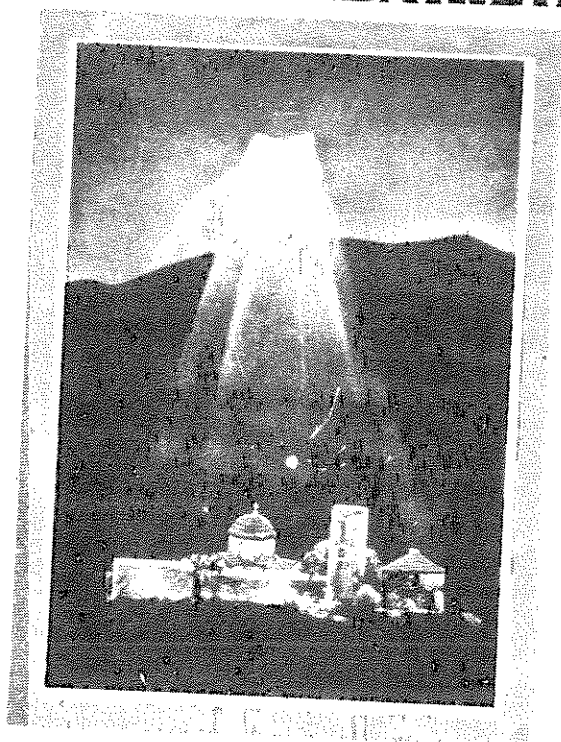
κοὺς μας νεκροὺς αὐτὰ τὰ παλληκάρια ποὺ ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ξαναβλέπει τοὺς ἀτσαλένιους μαχητὲς τὰ φανταράκια μας νὰ πολεμᾶνε σ' ἄν λιοντάρια γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν Ἁγία καὶ γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν, ξαναβλέπει αὐτοὺς ποὺ γύριζαν λαβωμένοι καὶ τραγουδοῦσαν, ξαναβλέπει τὴ δωρήτρια τῆς Νίκης τὴν Παναγιά μας Παρθένα, τὴν Θεοτόκον καὶ ὑπέρμαχον στρατηγὸν τῶν Ἑλλήνων.

Ξαναθυμᾶται τὴν ὑποδοχὴν ποὺ τοὺς ἔγινε στὴν Κορυτσᾶ. Ξαναθυμᾶται ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τότε μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ξαναθυμᾶται ὅτι μιλοῦσαν γι' αὐτὴν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὁ ἀέρας, οἱ μουσικὲς, ἡ γῆ, ἡ θάλασσα καὶ τὰ πουλιὰ ἀκόμα. Ξαναθυμᾶται καὶ βλέπει τοὺς Ἰταλοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ τοὺς πῆγαιναν κουρελιασμένους καὶ ἀοπλους, στὴν Ἀθήνα.

ΗΤΑΝ Η 15/28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Θεόδωρος Μαριόλης

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος τὴν 11/24 Ἰουνίου, ἐ.ε. μέτεβη εἰς τὴν παρὰ τὴν Βαρυπόμπε, Ἱερὰν Μονὴν τοῦ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ» ἔνθα ἡγουμενεύει ὁ Πανοσ. πατὴρ Φιλάρτος Παπαμακρίου καὶ ἐτέλεσεν, κατὰ τὸ Ἀγιορειτικὸν Τυπικόν, ὁλονυκτίαν ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Πανηγύρει τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συνιερουργούντων τῶν Πανοσ. ἀρχιμανδριτῶν Φιλάρτου, Βαρνάβα, Νηφωνος ὅστις καὶ ἐξηφώνησεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἡμέρας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Ἀγρυπνίας παρετέθη πλουσία μοναστηριακὴ τράπεζα πρὸς ἅπαντας τοὺς πολυπληθεῖς εὐσεβεῖς προσκυνητάς.

ΤΗΝ 27ην ΙΟΥΝΙΟΥ (Π.Η.) ἐ.ε. μέτεβη εἰς τὴν, παρὰ τὸ Ἄργος, Ἱερὰν Μονὴν τῆς Γεννήσεως ἔνθα προέστη ὁ Μακαριώτατος τῆς μεγαλοπρεποῦς ἑορτῆς καὶ πανηγύρεως τῆς Μονῆς, συμπαραστατούμενος παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ Πρεσβυτέρων. Κατ' αὐτὴν προσήλθον ὁ κ. Ἀντιδήμαρχος Ἄργους καὶ πλῆθος εὐσεβῶν πιστῶν ἐξ' ὅλων τῶν σημείων τῆς ἐπαρχίας Ἀργλίδος.

Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ μονῇ ἦτις εὐρίσκεται παρὰ τὸ κάστρον τοῦ Ἄργους, ἡγουμενεύει ὁ πανοσιλογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Σαμιώτης ὅστις φιλοτίμως κατέβαλεν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ὅσον ἔνεστιν, καλυτέραν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ πατὴρ Νήφων.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Θείας τοῦ Σωτῆρος Γεννήσεως, ἀλλὰ πανηγυρίζει, λόγῳ καιρικῶν συνθηκῶν, τὴν Βα Κυριακὴν Ματθαίου τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων Ν.Σ. καὶ ἀποτελεῖ ἀληθὲς σέμνωμα καὶ καύχημα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ὁ Μακαριώτατος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν περικαλλῆ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (Ὁδὸς Σετάκη, Πατήσια) καὶ ἀνέγνωσεν τὰς Εὐχὰς κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ἐτέλεσαν τὴν πανηγυρικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολλῶν Πρεσβυτέρων, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα μοναστικὸν Ναὸν τῆς Ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς παρὰ τὴν θέσιν Καμπᾶ Ἀττικῆς ἔνθα ἡγουμενεύει ὁ πατὴρ Λογγίνος καὶ ἐφησυχάζει ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς κληρικὸς πανοσ. ἀρχιμ. πατὴρ Παντελεήμων Τσαλούπης.

ΤΗΝ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ ἐ.ε. μέτεβη καὶ προέστη τῆς ἱερᾶς Πανηγύρεως τοῦ Ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ ἐν Βόλῳ συμπαραστατούμενος παρὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ.κ. Μαξίμου, Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανασίου, Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου Λαρίσης κ.κ. Ἀθανασίου καὶ τῇ συμμετοχῇ μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐξ' ὅλης τῆς περιοχῆς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας ἦγεν τὴν Γ' Κυριακὴν τοῦ Ματθαίου, ἑορτὴν τῶν ἀγιορειτῶν Νεομαρτύρων τὰ σεπτὰ αὐτοῦ Ὁνομαστήρια, (4/17 Ἰουλίου ἐ.ε.). Κατ' αὐτὴν ἐτέλεσεν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ Ἱερῷ Μοναστικῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν Μεγάλῳ Πεύκῳ Μεγαρίδος. Παρήσαν, τιμῆς ἕνεκεν, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος καὶ πρῶην Εὐβοίας κ.κ. Παῖσιος μετὰ πολλῶν πρεσβυτέρων, ἐνῶ, τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος Γ.Ο.Χ. Κύριος Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος.

Καθ' ὁλὴν τὴν ἡμέραν, λόγῳ καὶ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, πλῆθος πιστῶν χριστιανῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, παρέμειναν εἰς τὴν παρατεθεῖσαν Τράπεζαν ἐνῶ περὶ τὴν 2αν μ.μ. κατέφθανεν μετὰ τῆς Συνο-

δείας αὐτοῦ, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίος διὰ τὴν εὐχήθη ἀδελφικῶς τὸν ἑορτάζοντα ἀδελφὸν αὐτοῦ. Μέχρι βαθείας νυκτὸς ἤψανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων πιστῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, ἐπὶ τῇ πανηγύρει αὐτοῦ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. *Η 5ην ΙΟΥΛΙΟΥ 1983*, παραμένει πάντοτε ἱστορικὴ ἡμέρα διὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, διότι κατὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ Θαυματουργοῦ, τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ὅπερ πλημμυρίζει τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν ἐν Μεγάλῳ Πεύκῳ, διατρανώνει, κατ' ἔτος, ὅτι ἐμμένει ὁ Φιλόχριστος καὶ Θεοσεβὴς Ἑλληνικὸς Λαὸς εἰς τὴν Πατρῶαν Πίστιν καὶ καμμία δύναμις δὲν δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν τελικὴν Νίκην τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Κατὰ τὸ πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλείτουργον ὅπερ ἐτελέσθη ἐν κατανύξει καὶ βαθεῖα εὐλαβείᾳ τῶν ἑορταστῶν, προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, Ἀχαρνῶν καὶ Ἀττικῆς κ.κ. Ἀθανασίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ.κ. Στεφάνου, Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικου, Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου καὶ Βοιωτίας κ.κ. Γερασίμου καὶ πλειάδος ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνων. Καὶ πάλιν κατὰ τὴν γενομένην νυκτερινὴν λιτάνευσιν (Λιτὴν) τὸν Λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος ἀναφερθεὶς εἰς τὴν μεγάλην μοναστικὴν προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Θαυματουργοῦ, πρώτου Πολιστοῦ τῆς Ἀθωνικῆς ἐρήμου. Ὁ ἄξιον προσοχῆς ὅτι κατ' ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν προσερχομένων πιστῶν αὐξάνει μὲ γοργὸν ρυθμὸν ὡς προάγγελος μιᾶς καλυτέρας αὔριον διὰ τὴν πανταχόθεν βαλλομένην Ὀρθοδοξίαν μας.

ΤΗΝ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ ἔ.ε. ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, ἐώρτασεν μετὰ πάσης Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας ὁ ἄρτι ἐκ βάθρων ἀνεγερθεὶς φερώνυμος Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, παρὰ τὴν Λεωφόρον Θηβῶν τοῦ Πειραιῶς, ἐνθα ἐφημερεύει ὁ δραστήριος καὶ παλαιὸς ἀγωνιστὴς κληρικὸς, Πανοσιολ. ἀρχιμ. πατὴρ Βασίλειος Λιάτσος.

Κατὰ τὴν Ἱερὰν Λιτανείαν τῆς Θαυματουργοῦ ἁγίας εἰκόνος τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου Παύλου εἰς τὸν ἀνακαινισθέντα Ἱερὸν Ναὸν ἔλαβον μέρος ἐκτὸς τοῦ Κυριάρχου Ἱεράρχου, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ.κ. Παῖσιος, Εὐβοίας, κ.κ. Ἰουστίνος, καὶ Χίου κ.κ. Στέφανος περιστοιχούμενοι ὑπὸ πολλῶν ἄλλων πρεσβυτέρων καὶ πλῆθος εὐσεβοῦς Λαοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Ἀττικῆς κ.κ. Ἀθανάσιος κατὰ τὸ διερεῦσαν δῆμιον ἱερούργησεν, ὠμίλησεν καὶ μετέβη εἰς πολλοὺς ἱεροὺς Ναοὺς καὶ ἱερὰς Μονὰς τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτοῦ Μητροπόλεως συμμετασχὼν μετὰ τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν εἰς διαφόρους τελετὰς περιφερείας ἀλλὰ μετέβη καὶ εἰς ὁμοῦς αὐτοῦ καὶ ἐπιχωρίους πανηγύρεις. Προσφάτως δὲ πολλὰς κατέβαλεν προσπάθειας πρὸς ἐπίλυσιν διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Πάντοτε δέ, σπεύδει πρόθυμος ἐκεῖ ὅπου ἤθελεν ζητηθῇ ἡ συμπαράστασις αὐτοῦ πρὸς διακανονισμόν ζητήματός τινος, διεπόμενος ὑπὸ πνεύματος πάντοτε συνδιαλλαγῆς καὶ καταννοήσεως.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Τὴν 23ην λήξαντος μηνὸς Αὐγούστου ἦγεν καὶ πάλιν τὰ Σεπτὰ αὐτοῦ Ὀνομαστήρια, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος ἐκ τῶν σεμνῶν καὶ ἀτύφων Ἱεραρχῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν ἑορτῆς αὐτοῦ προσῆλθον καὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὸ πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος, Ἀττικῆς καὶ Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανάσιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνος, καὶ πολλοὶ κληρικοὶ τῆς περιφερείας αὐτοῦ καὶ ἐξ Ἀθηνῶν. Τὴν Κυριώνυμον τῆς ἑορτῆς ἡμέραν, τοῦ Ἁγίου Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐτελέσθη πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλείτουργον προεξάρχος τοῦ ἑορτάζοντος, ἁγίου Φθιώτιδος ἐνῷ κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον, ἐξεφώνησεν ὁ Διάκονος Μακάριος τῆς Θεσσαλονίκης εὐχηθεὶς ἐκ κατακλείδι τὰ κράτιστα εἰς τὸν ἅγιον Φθιώτιδος. Παρετέθη πλουσία μοναστικὴ τράπεζα εἰς ἅπαντας τοὺς προσελθόντας ἐνῷ μέχρι βαθείας νυκτὸς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν προσήρχοντο εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καὶ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα διὰ τὴν εὐχήθωσαν τὸν Σεβασμιώτατον καὶ νὰ διαδηλώσουν τὴν πρὸς αὐτὸν βαθείαν ἐν Κυρίῳ Υἱϊκὴν ἀγάπην. Διότι ὄντως ὁ ἅγιος Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικος μὲ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ εὐγένειαν καὶ πραότητα, πάντοτε κερδίζει τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀμέριστον ἀγάπην τοῦ Ποιμνίου Του, διότι παραμένει ἀνελλιπῶς πλησίον αὐτοῦ, εὐλογῶν, ἀγιάζων καὶ ἐπισκεπτόμενος αὐτὸ πρὸς ἐνίσχυσιν ὅλων εἰς τὴν πατρῶαν πίστιν ἧτις σήμερον βάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ παντοίων πειρασμῶν. Καὶ ἡ στήλη αὐτὴ ἧτις δέχεται τακτικὰ τὴν πνευματικὴν

συνεργασίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου εὐχεται ἀπὸ καρδίας ὅπως ὁ Σεβασμιώτατος συνεχίζει ἐν ἄκρᾳ ὑγείᾳ καὶ πνευματικῇ εὐφροσύνῃ τὸ ποιμαντορικὸν αὐτοῦ ἔργον.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἐνθρόνισις Μητροπολίτου

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ πλῆθος πιστῶν ἐγένετο τὴν 24.6.1983 π.ε. καὶ ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱερῷ Ναῷ Γενέσιον Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου, ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ κ.κ. ΜΑΞΙΜΟΥ.

Τὴν πρωίαν ἐτελέσθη ἡ Θεία λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀριεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ.κ. Ἀθανασίου Μητροπολίτου Λαρίσης Πλαταμῶνος, Ἀθανασίου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας, Ἰουστίνου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας καὶ Μαξίμου Μαγνησίας καὶ Δημητριάδος.

Μετὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον τῶν Ἀγίων καὶ πρὸς τὸ πέρας τῆς Θείας λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Αὐξέντιος ἀνέγνωσεν τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἧς καθίσταται γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι ὁ νέος Μητροπολίτης κ.κ. Μάξιμος ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἀπὸ σήμερον ἀναλαμβάνη καθήκοντα Μητροπολίτου Μαγνησίας Δημητριάδος. Ἀκολουθῶς ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ἐνθρονισθέντος Μητροπολίτου ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος. Ὁλόκληρον τὸ ἐκκλησίασμα ἐν πλήρει συγκινήσει ἐμβροντοφώνει Ἀξιος.

Κατόπιν ἠκολούθησεν ἡ λειτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ Ἀγίου ἡτις ὑπῆρξεν μεγαλοπρεπὴς ἀτάτῃ.

Δραπτόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ἀρχικῶς ἡ ἱερὰ Μητρόπολις Μαγνησίας ἐποιμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Κυροῦ Χρυσόστομου, ἐκ τῶν ἀκραιφνῶν τηρητῶν τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως ἀναλώσας ὅλον τὸν βίον του διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ γοήτρου τῆς χειμαζομένης ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, γνωστὸν τοῖς πάσι διὰ τὰ ἀξέχαστα καὶ μελίρρυτα κυρύγματα του καὶ γενικὰ τῆς διοικήσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Δυστυχῶς ὁ πανάγαθος Θεὸς τὸν ἐκάλεσεν πρῶτος πλησίον του ἀφήνοντας μέγα καινὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα. Ἐπ' ὀλίγον χρονικὸν διάστημα ἡ ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἐν τῇ προθέσει της νὰ μὴ μείνῃ χρεοῦσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡ Μητρόπολις Μαγνησίας, Δημητριάδος προσήρτησεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολιν

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Λαρίσης καὶ ὑπὸ τὴν διαποίμανσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ.κ. Ἀθανασίου ὅστις κατέβαλλεν κάθε φιλότιμον προσπάθειαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως. Τὸν εὐχαριστοῦμεν ἰδιαιτέρως εὐχόμενοι παρὰ Θεοῦ τὰ βέλτιστα.

Ὅτε ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἡγαθήνη ὁ πανάγαθος Θεὸς καὶ μᾶς ἔστειλεν ὡς ἀντικαταστάτην καθ' ὅλα ἄξιον καὶ ἱκανὸν εἰς τὸ ἄξιμά του κ.κ. Μάξιμον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου κατοπτρίζεται ὁ πρᾶος χαρακτήρ, ἡ σεμνότης, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγάπη. Διάपुरοι εἶναι αἱ εὐχαὶ ὁλοκλήρου τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς κοινότητος Γ.Ο.Χ. Βόλου, ὅπως ὁ Ὑψιστος χαρίζη αὐτῷ ὑγείαν πρὸ παντὸς μακροήμερουσιν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐκκλησίας καὶ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Τοιοῦτος ὑμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς.

A.K.A.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἔκδοσις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀπικῆς καὶ Ἀχαρνῶν, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμας 100.—
" " " " 200.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Πανυγηρική δικαίωσις ἐν Χίῳ

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν κατὰ τὴν ἀνάντην ὁδὸν τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπεφύλαξεν ἡ Θεία Πρόνοια κατὰ τὴν πολυετῇ αὐτοῦ ἀγωνιστικὴν πορείαν, ἐγνώρισεν καὶ πικρίας, καὶ διώξεις, καὶ φυλακίσεις καὶ διασυρμούς καὶ ξυλοδαρμούς, ἀλλὰ καὶ πολλὰς δικαίωσις καὶ θριαμβευτικὰς ἀναγνωρίσεις τῶν δικαίων του ἀπὸ τὴν Ἀδέκαστον Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην.

Οὕτω, μετὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀθώωσιν τῶν ἀγωνιστῶν ἀδελφῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τὴν 10/23ην Μαρτίου ἔ. ἔ. παρὰ τοῦ τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου Χαλκίδος, ἔρχεται ἡ δίκη τῆς Χίου τὴν 4ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. (Ν.Η.) καθ' ἣν ἐδικάζεται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου καὶ Ψαρρῶν κ.κ. Στέφανος μετὰ τῶν ἐν Χίῳ ἱερέων του, «ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς!!» μηνυθέντες παρ' Ἱερέων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας.

Αὐτόκλητοι προσήλθον ὡς μάρτυρες ὑπερασπίσεως οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται ἡμῶν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερώντιος ἐκ προσώπου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τυγχάνων αὐτῆς Ἀντιπρόεδρος, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος καὶ οἱ πανοσ. ἀρχιμανδρίται, Ἰάκωβος Πάπαδέλλης, Χρυσόστομος Βάρκας καὶ Νικόλαος Κολόμβος, Κωνσταντῖνος Βελέντζας, πρεσβύτεροι.

Συνήγορος τῶν Γ.Ο.Χ. παρέστη ὁ γνωστὸς ἡμῖν καὶ διακεκριμένος νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος.

Ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Κλῆρος βλέπων εἰς τὸ ἐδώλειον κατηγορίας τὸν Ἅγιον Χίου καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ, ὠμίλησαν μετὰ πολλῆς τῆς ἐπαινετῆς παρρησίας καὶ εὐτολμίας καὶ διεκήρυξαν τὴν ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΥΤΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗΣ, καταπλήξαντες καὶ κατασυγκινήσαντες τὸ πολυπληθὲς εὐσεβὲς ἀκροατήριον καθ' ὅλην τὴν δίκην. Δέν ὑστέρησεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος κατέπληξεν τοὺς πάντας μετὰ τὴν νομικὴν τοῦ γνῶσιν καὶ ρητορικὴν δεινότητα, δικηγόρος κ. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς μετὰ πολλῆς τῆς δυνάμεως λόγου εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς Κληρικοὺς τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ στηλιτεύσας ἐντόνως τοὺς μηνυτὰς καὶ «διώκτας» τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, διακηρύξας μετ' ἐμφάσεως ὅτι εἶναι ἀδιανόητον οἱ Κύριοι αὐτοὶ νὰ ἐπιτρέπουν ἀνενοχλήτως νὰ δροῦν

καὶ προπαγανδίζουν ἐν μέσais Ἀθήναις καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι πενήντα δύο αἵρέσεις καὶ ἀθεϊστικαὶ τάσεις καὶ διώκονται ἐκεῖνοι οἵτινες ποὺ ἀποτελοῦν τὰ πιστὸτητα τέκνα τῆς Ἀκαينوτομήτου καὶ Ἀνοθεύτου Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. «Εἶναι ἀδιανόητον -ἐτόνισεν ὁ κ. Συνήγορος- νὰ λυμαίνωνται τὴν Πατρίδα μας τὴν Ὁρθόδοξον οἱ μασόνοι, οἱ χιλιασταί, οἱ ἀθεῖσαι καὶ ποικίλοι προβατόσχημοι λύκοι καὶ νὰ διώκωνται, ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀποτελοῦν τοὺς ἀγνοὺς καὶ πιστοὺς Θεματοφύλακας μιᾶς Παραδόσεως καὶ Παρακαταθήκης ἱερωτάτης, εἴκοσι ὁλοκλήρων αἰώνων».

Ἡ διαφωτιστικὴ καὶ τόσο τεκμηριωμένη συνηγορία ὑπὸ τε τῶν Σεβασμιωτάτων Πανοσιολογιωτάτων καὶ αἰδεσιμολογιωτάτων, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερως τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, τὸ Δικαστήριον συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Κυρίου Εἰσαγγελέως ΗΘΩ-ΩΣΕΝ τοὺς κατηγορουμένους ἐν μέσω θυελλωδῶν χειροκροτημάτων ὅλων τῶν πιστῶν οἵτινες μετὰ δακρύων ἐδοξολόγουν τὸν Κύριον διὰ τὴν εὐοίωνον ταύτην ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς δίκης τῶν ἐν Χίῳ ἀδελφῶν μας. Μία ἀκόμη Νίκη Θριαμβευτικὴ, προσετέθη εἰς τὰς τόσας Νίκας διὰ τῶν ὁποίων δορυφορεῖται ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν. Τὸ ἄξιον

ἰδιαίτερας σημασίας εἶναι ὅτι ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι κανονικὴ, Ὁρθόδοξη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ οἱ κληρικοὶ τῆς δὲν διαπράττουν τὸ ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδείκται τοῦ τοῦ ἔτους 1984, ἐκτυποῦνται μετὰ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοῦντες ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκαιούντων αὐτοῖς ἡμεροδεικτῶν.

Αἱ τιμαὶ εἶναι αἱ αὐταὶ εἰς τοῦ 1983 ἤτοι:
Ἡμερολόγιον τσέπης Δρχ. 20
Ἡμερολόγιον τοῖχου Δρχ. 50
(ἐκ τῶν Γραφείων)

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΑΝΑΠΟΛΗΣΕΙΣ

Μέσα στις εκκλησίες των Μοναστηρίων μας βρίσκεται ή γαλήνη, ή ήρεμία της ψυχής, ή αυτοσυγκέντρωση, ή περισυλλογή. Θυμάμαι πώς όταν ή φύσις πρωί-πρωί ξυπνά από την νυκτερινή απάθεια της, και πριν ακόμα αναφθοῦν τὰ κανδύλια και τὸ θυμιατήρι, θαμποφέγγει ή πνευματική αὔρα και σχηματίζεται ἕνα γαλατένιο φωτοστέφανο γύρω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν εἰκονισμένων Ἀγίων, ἐνῶ, στις γωνίες μισακούγονται τὰ κρυφομιλήματα τῶν Ἀγγέλων, πού με τὰ φτερουγίσματα τοὺς κάνουν τις ὥχρες λάμψεις τῶν κεριῶν νὰ τρεμοσβύνουν, και τότε ἀρχίζουν οἱ μελωδικές ψαλμωδίες και κατα-νυκτικές προσευχές τῶν Μοναστῶν, πού ἀνέρχονται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν θρόνον τοῦ ΘΕΟΥ, ὡς θυμίαμα εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον Του. Ἐξω ἀπὸ τις εκκλησίες ἀκούγεται ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς και τὰ χαρπὰ κελαιδήσματα τῶν πουλιῶν πάνω στὰ δένδρα, κι' ὅλα μαζί συνθέτουν τὴν Ὑπερούσια μουσική πού μᾶς χαρίζει πρόθυμα τὴν ἀνερμήνευτη ἔλλαμψη τῆς πρωτογενοῦς πίστεως, γιὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ ΘΕΟΥ τῆς φύσεως και πλαστοουργοῦ τῆς ζωῆς. Καί ή θύμησις μου περνᾷ στήν ΘΕΙΑ λειτουργία.... στὸν παπᾶ πού διέθετε μιὰ καθαρὴ καρδιά, και μιὰ ἀγνή ψυχὴ, στὸν παπᾶ πού με τὸ πλούσιο βιωματικὸ του στοιχείο σκέπαζε προστατευτικά τὸ φτωχὸ πνευματικὸ του συγκρότημα, στὸν παπᾶ πρὸ ἔνοιωθε τυφλὴ ἀφοσίωσι στὸν Ὑψιστο, χωρὶς νὰ κατέχη τις ὁρατὲς συλλήψεις Του, και ἱεουργοῦσε με τὴν ἀγαλλίασι τῆς σωτηρίας τοῦ εἶναι του. Τὰ λόγια του ἀπλά, και τὰ ἔργα του σωστὰ κι' ἀπονήρευτα δὲν ἄφηναν κενὰ συζητήσιμα, ἀγγίζαν τὴν Ἀγιότητα πού μοσχοβολοῦσε σὰν τὴν λειτουργία του και διαπτότιζε με τὴν εὐωδία της τὴν ὕπαρξι μας.

Ἡ τελετουργία τοῦ παπᾶ δὲν εἶχε ἡθοποιία, ἀλλὰ εἶχε μιὰ ἀπλὴ φυσικότητα και πολλὴ πειστικότητα. Τὸν θυμάμαι ὅταν ἔβγαινε με τὸν σταυρωμένο ΧΡΙΣΤΟ, κατὰ τὴν συμβολικὴ ἀναπαράστασι τῆς πορείας πρὸς Γολγοθᾶ και ἔλεγε τρέμοντας τὸ «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν Γῆν κρεμάσας» με τὴν σεμνὴ και πένθιμη φωνή του, μετέδιδε ἀξέχαστη συγκίνησι στις χορδὲς τῆς ψυχῆς μας, γιὰτὶ βρισκόταν ή ψυχὴ του σὲ φανερὴ συμπαθητικὴ συνήχησι με τὸν εὐλαβικὸ θρῆνο του, γιὰ τὸν ἐπουράνιο Βασιλιᾶ μας ΧΡΙΣΤΟ. Καί τότε τὸ ὁμαδικὸ κι' ὁμόφωνο μοιρολόι τῆς ψυχῆς μας κατῶρθωνε νὰ ἐπιτύχη τὴ συγκινησιακὴ

ἐνότητα μας, μέσα στήν ἀλλοτρίωσι και στήν μέθεξι τῶν αἰσθημάτων μας, πού ἀποτελοῦν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀληθινοῦ ἐκκλησιάσματος. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ δὲν ἦταν πλέον μόνος με τὸν πόνο του, γιὰτὶ εἶχε τὴν ἀμέριστη συντροφιά και τὴν ψυχικὴ συμπαράστασι τῆς ἐκκλησίας Του, τοῦ περιοῦσιου Λαοῦ Του. Μέσα σ' ἐκείνον τὸν ἱερὸν χῶρον καταλαβαίνει ὅτι ή λογικὴ δικαιώνεται μόνο μέσα στήν αὐτοταπείνωσί της κι' ὅτι τὸ μυστικὸ κάλεσμα δὲν σχετίζεται καθόλου με τὴν καλλιεργημένη διανόησι, ἀλλὰ μόνο με τὸν πόνο πού ἀπολήγει τελικὰ σὲ ἕνα θετικὸ ψυχικὸ μετασχηματισμό, δηλαδή στήν ἀπόλυτη ὑποταγὴ στὸ Θεῖο θέλημα. Ἐκεῖ νοιώθεις βαθύτερα ὅτι ὁ Χριστὸς ἔρχεται πάντα κοντὰ μας, ὅταν τὸν καλέσουμε, και παίρνει μέρος σὲ ὅλες τις διακυμάνσεις τῆς ζωῆς μας, σὲ ὅλες τις χαρὲς και τις πίκρες μας. Ἔτσι κοντὰ στὸ Χριστό, με τὰ ἐρωτηματικὰ σβυσμένα, ὑψώνεται ἕνα πελώριο θαυμαστικὸ, γιὰ τὸ ἄφατο μεγαλεῖο τοῦ ΘΕΟΥ και τὴν ἀφθαστὴ προσφορὰ τῆς θυσίας τοῦ μονάκριβου Υἱοῦ Του με σκοπὸ τὴν σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, πού δὲν ἀφήνουν εὐκολα νὰ τοὺς δι-εργασθῇ μέσα τους ή οἰκονομία κι' ή μεγαλοσύνη τῆς Θείας χάριτος. Ἐκεῖ μιλάει μόνο ή ψυχὴ μας κι' ὁ νοῦς μας ὑπακούει χωρὶς συμβιβασμούς, κι' ἐκτελεῖ πιστὰ τις προσταγὰς της δίχως ὑποχωρήσεις. Προσευχόμεθα ταπεινὰ και ζητᾶμε τὴν εὐλογία και τὴν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ μας, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ βρισκόμαστε πάντα κοντὰ στὸ φῶς και στήν ἀλήθεια, μακριὰ ἀπὸ τὸ σκοτάδι, τὴν ψευτιά και τὴν ἀναξιοσύνη. Στὰ Μοναστήρια μας περνᾶμε ὥρες σκέψεως και σιωπῆς ὅπου ή ψυχὴ μας ἀνιψώνεται σὲ ἀκράτητὴ λαχτάρια γιὰ κάτι ἀνώτερο, ὅπου ξεκολλᾷ ἀπὸ τις ἀνθρώπινες μικρότητες, και ἀνεβαίνει καθαρὴ και ἐξαγνισμένη πρὸς τὸν Πλάστη. Τὰ χτισμένα σὲ τόπους ὁμορφιάς και γαλήνης Μοναστήρια μας ἀποτελοῦν τὰ ἀπόρθητα φρούρια, τοὺς τηλαυγεῖς φάρους, τὰς ἐπάλξεις τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἀποτελοῦν εὐεργετικὴν βροχὴν σὲ διψῶσαν γῆν.... ἐμεῖς εἴμαστε ή διψῶσα γῆ, αἱ διψῶσαι ἔλαφοι πού γιὰ νὰ κορέσουν τὴν πνευματικὴν τς ἰς δίψαν προσέρχονται «ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων». Καί οἱ πηγὲς τῶν ὑδάτων, οἱ κρυστάλλινες, ἀγνὲς και ζωηφόροι εἶναι τὰ Θεῖα ρήματα τοῦ Εὐαγγελίου πού με ζῆλον και ἀφοσίωσιν λαλοῦν και βιωματικὰ διδάσκουν τὰ Μοναστήρια μας.

Θ. Μ.

Γωνία τοῦ Ἀναγνώστου

Κυρίως Θεοτόκον Σὲ ὁμολογοῦμεν

Οἱ Διὰ Σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε· Ἀγνή. Κυρίως Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι τὴν ἀπὸ Ναζαρετ ἡ ὁποία σὰν ἄλλο σκεῦος ἐκλογῆς ἀπὸ τὴν Παναγία Τριάδα, ὑπῆρξεν ἡ Κλίμαξ μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐν τῇ Ἀγία Ὁρθοδοξία εἶναι αὐτὴ ποῦ θέλει ὁ Θεὸς νὰ εἶναι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης τὴν τοποθετεῖ ἀρμοζοντως:

«Μετὰ Θεὸν ἡ Θεὸς τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα» καὶ ὅστις ἐνασχολεῖται καὶ ἀναγινώσκει τὸ τροπάριον τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου (Ἦχος Πλαγ. Α΄) καταπλήσσεται μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν θείαν ὁμολογίαν: Μετὰ τὸν Τριαδικὸν Θεὸν ἡ Πάναγνος Μήτηρ, τὰ δευτερεῖα τῆς Θεότητος ἡ ἔχουσα. Εἶναι δυνατόν ἀνθρώπινη καρδιά νὰ μὴ συγκλονισθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἁγίαν ὁμολογίαν;

Ὁ Χριστιανικὸς κάλαμος ἐβάφη «ἀπειράκις» νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ κάθε Ἅγιος Ὁμολογητής, Διδάσκαλος ἢ θεῖος ὕμνογράφος περιέγραψεν Αὐτὴν μὲ τὰ ὠραιότερα χρώματα τοῦ χρωστήρός του. Περιέγραψε τὴν Ἀγίαν καὶ Ἐνδοξον Μητέρα τοῦ Κυρίου «Πεποικιλμένην καὶ «Περιβεβλημένην, μὲ ὅλας τὰς χάριτας καὶ προσῆψε ὁ Αὐτὴν ὅ,τι εὐγενές, ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον εἶχεν.

Ι.

Ἡ ἀγνή Ἀειπάρθενος ἡ Μοναδικὴ Μητέρα, ἐνὸς ἐκάστου εἶναι Αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναθέτομεν ὅλον τὸν βίον μας, ὅλην τὴν μέριμναν μας καὶ πηγὴν τῆς Σωτηρίας μας!

Αὕτη ἡ Ἀγία Μήτηρ εἶναι συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως **δεομένη** πρὸς τὸν Κύριον καὶ Υἱὸν Της διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἐν ἁμαρτία ὄντων! Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἐν τῷ Κανόνι του:

«Ἐμὴν δέξαι δέσιν Υἱὲ καὶ Λόγε καὶ ρῦσαι κολάσεως τὸν βοῶντα δοῦλον Σου».

Γιὰ νὰ τῆς ἀπάντησῃ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος:

«Σὺ μῆτερ ἐλέους μὲ πηγὴν γινώσκεις..... ἀλλ' οὗτος λίαν μὲ αἰσχροῖς» **παραπικραίνει κακοῖς!**

Καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος «πείθει, τὸν Υἱὸν Της μὲ τὰ παρακλήσεις Της γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία τελικὰ τυγχάνει ἐλέους! Καὶ τότε ἡ ἀειπάρθενος διαβεβαιώνει τὸν ἁμαρτωλόν!

«*Ἴδου τὴν ἄφεισιν ἔσχεις τῶν ἐγκλημάτων σου καὶ πρόσχες....*» (Πρόσχετε καλὰ εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ὑποπέσης στὰ ἐγκλήματά σου).

Μήπως αὐτὴν τὴν προτροπὴν, δὲν κάνει ὁ Κύριος σ' αὐτοὺς ποὺ σώζει, θεραπεύει καὶ ἐλεεῖ;

Στὴν Μοιχαλίδα ποὺ τὴν διεφύλαξεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Φαρισαίων καὶ ὑποκριτῶν εἶπεν:

«*Μηκέτι ἀμάρτανε*».

Στὸν παράλυτον ἐν τῷ κλινιδίῳ του εἶπεν:

«*Ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου, μηκέτι ἀμάρτανε*».

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄκρως ἐξέχων ρόλος τὸν ὁποῖον διαδραματίζει ἡ Παναγία Μήτηρ πρὸς τὸν Κύριον! **Δεομένη αἰεὶ πρὸς Αὐτόν!**

Κάθε Κυριακὴ αἰτοῦμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ!

«*Ταῖς Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σώσω ἡμᾶς*». Καὶ διερωτῶμεθα οἱ ἄπλοϊ τῇ σκέψιν ἀνθρωποι. Μ' αὐτὴν τὴν ἀγχώδη ἐπικλήσιν πρὸς τὸν Κύριον διὰ νὰ μᾶς σώσῃ, μέσω Πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Μητρὸς Του, εἶναι δυνατόν οἱ πιστοί, νὰ μὴ ἔχουν τῆς ἐπλίδος ὅτι θὰ τύχουν ἐλέους ἀπὸ τὸν Κύριον; Ὁ ὁποῖος θέλει **Πάντας** σωθῆναι καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν; (Β' Τιμθ. 3-7).

Ἐάν ὁ Κύριος ἀπλὴ ἀφορμὴ θέλει σ' αὐτὸν ποῦ προστρέχει σ' Αὐτόν, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, πόσο μᾶλλον διὰ Πρεσβειῶν τῇ Μητρὸς Του δὲν θὰ σώσῃ κάθε «πονεμένη ψυχή»;

Μὲ συμπαραστάτην τὴν Κυρίαν Θεοτόκον σὲ κάθε προσπάθειαν σὲ κάθε ἱκεσίαν πρὸς Αὐτήν, δὲν εἶναι δυνατόν ὁ Κύριος νὰ «παραγνωρίσῃ» τὰ ἱκεσίας Της.

Ζοῦμε καὶ ζήσαμε μὲ τοὺς παρακλητικούς Κανόνες τῆς Θεοτόκου στιγμὰς καὶ ἡμέρας πλήρεις Χάριτος δεόμενοι πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ ἄς ἀποβοῦν ὁρόσημα εὐλογιῶν ἀπὸ τὰς χαριτοβρύτους χεῖρας Της, γιὰτὶ πιστεύομε ἀκραδάντως ὅτι: Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ Σοὶ, κατησχυμμένος ἀπὸ Σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, μὲ ἄλλα ἀπλὰ λόγια «*Κανεῖς ποὺ προστρέχει σὲ Σένα Μητέρα τοῦ Κυρίου δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν προσευχὴ τοῦ «κατησχυμμένος» δηλαδή χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ δῶρημα ποῦ ζητεῖ, πάντα ὁμῶς μὲ τὸ ψυχικὸν συμφέρον μας*. Διότι, πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Ἀγνή καὶ Ἀσπίλος νὰ δώσῃ «δῶρημα» ποῦ ἀντιτίθεται μὲ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας;

Γι' αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας γιὰ σωτηρίαν μας, κατῆλθε ἐξ οὐρανῶν ὁ Υἱὸς Της!

Γι' αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας, «ἐπελέγη» ἡ Ἀγία Παρθένος τῆς Ναζαρετ νὰ γίνῃ Μήτηρ Του γιὰ νὰ καταλύσῃ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διὰ νὰ

ένωθώμεν ἡμεῖς οἱ ἀποστάται μετὸν Κύριον!

Αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς «διαγράφεται» ἀπὸ τὰς σελίδας Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης καὶ ἀποτελεῖ τὴν «πεμπτουσίαν» τοῦ ἔργου τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου: *Δημιουργία ἀνθρώπου - Πτώσις, Σωτηρία* εἶναι μέσα στὸ «ἀνερμήνευτον». Σχέδιον τοῦ Θεοῦ!

Ἡ δὲ Μήτηρ Κυρίου εἶναι Αὕτη ἡ Θεία Κλίμαξ ἡ μεταγούσα τοὺς ἐκ Γῆς πρὸς Οὐρανόν! Σ' αὐτὴν ἃς ἐναποθέσουμε τὴν φροντίδα τῆς Σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας. Χωρὶς Αὐτὴν σωτηρία δὲν νοεῖται παρὰ τῇ Ὁρθοδοξίᾳ! Αὕτη εἶναι ἡ μοναδικὴ Σώττειρα.

Χρ. Μ. Χαλβατζῆς

ΕΝΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΕΥΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΟΗΤΗΝ ΣΙΩΝ

Ἐγὼ εἰμί ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια, Κύριος. Ἰω. 14. 6

Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύει ὁ Κύριος καὶ ὁποῖος ὁδεύει σταθερὰ πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ εἶναι ἓνας καὶ μοναδικὸς καὶ ὅστις βαδίζει τὴν τρίβον ταύτην «ἀσφαλῶς» πορεύεται πρὸς τὸν Πατέρα.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀπεκάλεσε ἑαυτὸν «Ὁδὸν καὶ Ἀλήθεια» ὅπερ σημαίνει, διὰ τοὺς βιοῦντας χριστιανισμὸν ὅτι εἶναι ἀδύνατον οἱ «πορευόμενοι» νὰ μὴ βαδίσουν τὴν ὁδὸν καὶ ὁποῖαν ὑπέδειξεν ὁ Κύριος. Ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια!

Ἄλλος ἢ παράλληλος δρόμος ποῦ νὰ βαίνει πρὸς Οὐρανὸν δὲν ὑπάρχει! Τὸ εἶπε τὸ στόμα τῆς Ἀληθείας καὶ οὐδεμία ἀμφισβήτησις χωρεῖ ὡς πρὸς τὸν ἀληθῆ προσανατολισμὸν τοῦ Χριστιανοῦ! Ἐφ' ὅσον ἔχομεν μίαν τοιαύτην «διακήρυξιν» ἀπὸ τὸ ἀλάθητο στόμα τοῦ Κυρίου, πῶς εἶναι δυνατόν ἐκούσια ἢ ἀκούσια νὰ κάνωμεν χρήσιν ἄλλων «κατευθυντηρίων»; Καὶ μάλιστα χωρὶς κίνδυνον νὰ παρεκτραποῦμεν;

Βέβαια μεσ' τὴν ζωὴν πολλάκις οἱ ὁδοιπόροι λανθασμένα ἢ ἐπιπόλαια σκεπτόμενοι μποροῦν νὰ πάρουν καὶ ἄλλους παραλλήλους «ἀτραπούς» ἀλλὰ γρήγορα θὰ «ἐντοπίσουν» πῶς ὁ δρόμος τῶν αὐτῶν εἶναι παραπειστικὸς καὶ ὅτι ἄλλοι παράγοντες-ἐξασκοῦντες ἐπ' αὐτῶν ψυχικὴν βίαν τοὺς παρεπλάνησαν! Ἐξ' ὅσον οὗτοι, εἶναι καθοπλισμένοι μετὰ τὴν μεγάλη ἀρετὴ τῆς ταπεινόφρονος γνώμης θὰ «ἀνανήψουν» καὶ εὐθέως θὰ βροῦν τὸν σωστὸν προσανατολισμόν! Εἶναι αὐτὸς ποὺ ζωντανεύει τοὺς νεκροὺς λογισμοὺς καὶ «ἀνασταίνει» τὰς πεθαμένους μας πεποιθήσεις καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ σταθερὰ πρὸς τὴν σώζουσαν πίστιν! Καὶ τότε, ἀναμφίβολα, θὰ δοῦμε ξεκάθαρα τὸν Πατέρα νὰ μᾶς ἀποκαλεῖ «Τεκνία μου» ὅπως θέλει ὁ Υἱὸς τῆς Βροντῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Ὡς φυσικὴ συνέπεια αἱ

σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶναι γνησίως ἀδελφικαὶ καὶ ἡ μεταξύ μας «προσηγορία» θὰ εἶναι ὁ ἓνας νὰ καλῇ τὸν ἄλλον ἀδελφόν!

Ἐφ' ὅσον ἡμεῖς οἱ ἐν Χριστῷ βιοῦντες ἔχομεν διαπιστώσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως διάκειται ἐπὶ τὰ πονηρὰ «Καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α. Ἰωάνν. Ε. 19) καὶ οὕτως εἰπεῖν «ἐκ γενετοῖς τυφλοὶ -γιατὶ μᾶς σκεπάζει τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας-γιατὶ νὰ μὴ προστρέξουμε στὰ «σωστικά μέσα» ποῦ μᾶς ἔδωκε ὁ Κύριος καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι παρὰ ἡ Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη ποῦ εἶναι τὰ μόνα βιβλία ποῦ ὁδεύουν πρὸς τὸν Οὐρανόν!

Ἡ συνεχὴς μελέτη αὐτῶν -συνεπικουρούμενοι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα- θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε τίς ρίζες τῆς ψυχῆς μας κάτι τὸ πολὺ ἄξιον μακριὰ ἀπὸ τόσα ἄλλα ἀνάξια ποὺ μᾶς περιβάλλουν!

Εἶναι γνωστὸν ποῦ μόνον ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραφῆς θὰ μᾶς διανοίξῃ τὸν νοῦν καὶ ἐσαεὶ θὰ μᾶς δυναμώσῃ νὰ φθάσουμε νὰ ἐπιτελέσουμε τὸν προορισμὸν μας διὰ τὸν ὁποῖον εἴμαστε τεταγμένοι!

Γι' αὐτοὺς ποῦ ἠτύχησαν καὶ ἔκαναν βίωμα στὴν ζωὴν τῶν ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν βλέπουν τὸν Κύριον νὰ παραγγέλλει πρὸς τοὺς Ἀρχαίους ἐν τῷ Δευτερονεμίῳ Κεφ. Α' 10—11.

«Ὅπως μάθωσι φοβεῖσθαι με πάσας τὰς ἡμέρας ἃς αὐτοὶ ζῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν διδάξωσι».

Ὡστε εἶναι ἐπιτακτικὸν καθῆκον ὄχι μόνον ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραφῆς διὰ τὸν ἑαυτὸν μας ἀλλὰ ὅπως καὶ ἡμεῖς «διδάξωμεν» πρὸς υἱοὺς καὶ θυγατέρας ποῖον τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἐκδηλον λοιπὸν πόσον σωστικὴ εἶναι ἡ ἐνέργεια νὰ ἐντρυφᾷ τις εἰς τὰς Γραφὰς καὶ νὰ μεταλαμπαδεύει τὴν θείαν γνῶσιν πρὸς τοὺς οἰκείους του!

Ἐν δὲ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν. Εὐαγγέλιον παραγγέλλει ὁ Κύριος (Κεφ. 5-39) «Ἐρευνάτε τὰς Γραφὰς ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν ἑαυταῖς, ζωὴν αἰώνιον ἔχειν καὶ

ἐκεῖναι εἰσὶ αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ».

Οὐδεὶς ποτὲ ἐρευνῶν ἐν ταπεινώσει τὰς γραφὰς ἔμεινε παρὰ τοῦ Πανοικτίρμονος ἀπληροφόρητος!

Ἄς θελήσουμε νὰ γίνουμε θιασῶται τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν γιατί ὅπως ὁμολογοῦν οἱ διακριτικοὶ Πατέρες· ὅτι εἰς μὲν τὴν προσευχὴν ὁμιλοῦμεν ἡμεῖς μὲ τὸν Θεὸν εἰς δὲ τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς ὁμιλεῖ ὁ Κύριος πρὸς ἡμᾶς!

Ἐν δὲ τῷ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ διάδοχον τοῦ

Μωϋσέως παραγγέλλει ὁ Κύριος (Κεφ. Α. 8).
«Καὶ οὐκ ἀποστήσεται ἡ βίβλος τοῦ Νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου καὶ μελετήσῃ ἐν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἵνα εἰδῇς ποιεῖν πάντα τὰ γεγραμμένα· τότε εὐδοθήσῃ καὶ εὐδοῶσιν τὰς ὁδοὺς σου».

Νὰ γιατί ἡ μελέτη τῆς Γραφῆς, ὡς ἀρχικῶς διευτυπώθη εἶναι ὁ μοναδικὸς δρόμος ποῦ ὁδεύει πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος Κόσμου.

Κρίσεις καὶ Σχόλια

ΝΟΘΕΥΕΤΑΙ Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἡ μακραίωνη πνευματικὴ παράδοση τῆς ὀρθοδόξιας κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια δέχεται φοβερὰ πλήγματα παραφθορᾶς καὶ νοθεύσεως. Ἡ πατροπαράδοτη παράδοσι μας ἀποδυναμοῦται ἀπὸ τῆς μοντέρνας, δῆθεν ἰδέες καὶ προοδευτικὰ κινήματα, καὶ ἡ μεταμφιεσμένη ἀθεΐα, καὶ ἡ ὑλιστικὴ σκέψις ὁδήγησαν, σιγὰ σιγὰ στὴν ἐκτροπὴ καὶ τὸν ἐκτροχιασμόν, τὸ μεγαλύτερο ἴσως τοῦ λαοῦ μας νὰ ἔχει ἐπικρεμασθεῖ ἀπὸ τὸν ἄκρατον εὐδαιμονισμόν καὶ τὴν ἡδονοθηρίαν ἐνὸς χυδαίου ὑλισμοῦ, καὶ ἔχει ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Μήπως τὸ κάπνισμα δὲν ἀποτελεῖ ἀντιπαραδοσιακὴ ἐνέργεια; Μήπως τὰ ποικιλόχρωμα ἄντερα δὲν εἶναι κάτι ποῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν παράδοσιν;

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΙΣΜΟΥ

Θόρυβος καὶ σάλος ἐν τοῖς Κοινοβουλίοις καὶ ἐν τὸν ἡμερήσιον Τύπον περὶ Νομοσχεδίου νὰ ρυθμίσῃ τὰ τοῦ Γυμνισμοῦ ἢ πρωτοπλάστων ὅπως θέλουν νὰ λέγονται.

Καὶ εἶναι βέβαια νοητὸν γύρω ἀπὸ ἓνα ζωτικὸ θέμα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ Νομοσχεδίων ἀλλὰ περὶ Γυμνισμοῦ τί νὰ λέγῃ αὐτό; Νὰ κατοχυρώνῃ τὴν ἀθλιότητα; Ἡ μὲ παραπειστικὲς διατάξεις νὰ ἐπιτρέπῃ αὐτοὺς τοὺς «διεθνεῖς ἐπιδειξιές» νὰ ἐμφανίζονται ἐν μέσαις Ἀθήναις;

Ἐπιτέλους δὲν ἔχομεν τίποτὲ ἄλλα προβλήματα νὰ ἐπιλύσωμεν ἀλλὰ τὸ πῶς «συγκεκαλυμμένα, νὰ ἐμφανισθοῦμεν γυμνοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς ρύμαις;

Γιὰ τὰς κοσμικὰς «πλάζ» τῶν λουομένων ἐκεῖ ὑπάρχει πλήρης ἀναρχία, ἀσυδοσία καὶ ξετσιπωσιά! Καὶ πολὺ δίκαια ἱεροκῆρυξ τοῦ Πανελληνίου διεκήρυξε «Ὅπου γυμνὸς χῶρος τοῦ σώματος ἐκεῖ εἶναι περιοχὴ τοῦ Σατανᾶ!».

ΓΙ' ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΦΟΡΟΥΝ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

Ὁ Κύριος στὸ Δευτερονόμιον Κεφ. ΚΒ-5 ἀπαγορεύει στὴν γυναῖκα ποῦ φορεῖ «σκεύη ἀνδρός» (τοῦτέστιν παντελόνια) καὶ χαρακτηρίζει τὴν πράξιν ὡς «βδέλυγμα» ἐνώπιον Του. Προσοχὴ γι' αὐτὲς ποῦ παρανομοῦν! Θὰ δώσουν λόγον τῷ Κυρίῳ! Ἄραγε γι' αὐτὲς ποῦ φορᾶνε παντελόνια καὶ διαβάζοντας πῶς θὰ εἶναι «βδέλυγμα» ἐνώπιον Αὐτοῦ, θὰ θελήσουν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν πράξιν;

ΓΙ' ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΟΥΣ

Ἄς προσέξουν τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Α' Κορινθίους Κεφ. 11-6. «Ὅ,τι εἶναι αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κεῖρασθαι. Φοβερὸς ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἀποστόλου ὅτι εἶναι αἰσχρὸν γι' αὐτὲς ποῦ δὲν φέρουν κόμην! Ἀλήθεια γι' αὐτὲς ποῦ διαβάζουν Ἀγίαν Γραφὴν πῶς μπορεῖ νὰ κοιμῶνται ἡσυχες ὅταν ὁ θεὸς Παῦλος τὴν ὑπαγάγει στὴν κατηγορίαν τῶν αἰσchrῶν! Χρειαζεται γι' αὐτὸ ἐξομολόγησις!

Ἀντίθετα τιμᾷ καὶ δοξάζει αὐτὲς ποῦ ἔχουν κόμην «Γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ δόξα αὐτῇ ἐστίν, ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ» (Α' Κορινθ. 11-15)

ΓΙ' ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΡΟΥΝ ΜΑΝΔΗΛΙ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὁ Ἅγιος Παῦλος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔχει ἐκπεφρασμένην γνώμην.

Στὴν Α' Κορινθίους ΙΑ-5 λέγει καθαρὰ.

«Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἀκαταλύπτῳ τῇ κεφαλῇ καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐν γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρρημένῃ». Γιατί δὲν προσέχεται ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, ποῦ μπαίνετε στὴν ἐκκλησία ἀκάλυπτες!

Εἶναι μεγάλα τὰ ἐπιτίμια!

Γιὰ τὶς ἄνω περιπτώσεις ἀκούσατε τί ἀναφέρει ἡ ἐν Γάγγρα Σύνοδος, 13ος καὶ 17ος Κανὼν ἀντιστοίχως.

13ος Κανών.

Εἴτις διὰ νομιζομένην ἄσκησιν μεταβάλει τὸ ἀμφιάσμα, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰωθότος (συνειθισμένου) γυναικείου ἀμφιάματος ἀνδρῶν ἀναλάβει, **ἀνάθεμα ἔστω.**

17ος Κανών

Εἴτις γυναικῶν διὰ νομιζομένην ἄσκησιν ἀπεκείρατο τὰς κόμας (κουρευθῇ) ἃς ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ὑπόμνησιν τῆς ὑποταγῆς, ὡς παραλύουσα τὸ πρόσταγμα τῆς ὑποταγῆς, **ἀνάθεμα ἔστω.**

Ο ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὴν Ἑλληνικοτάτην νῆσον Κρήτην συνῆλθον προσφάτως αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης με ἑκατὸν περίπου ἐκπροσώπους τῶν αἰρετικῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν εἰς συνέλευσιν τῶν λεγομένων «Εὐρωπαϊκῶν ἐκκλησιῶν», τῶν πονηρευομένων παρσυναγωγῶν.

Μεταξὺ τῶν θεμάτων ἅτινα συνεζήτησαν ἡσυχλήθησαν καὶ μετὰ τὸ θέμα «Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐλεύθεροι στὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ κόσμου».

Πρωτίστως ἐγένετο λειτουργία καὶ προσεφώνησεν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς λειτουργίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὀρθοδόξους καὶ αἰρετικούς οἵτινες συμπροσεχήθησαν ὁμοῦ.

Ἐκῆρυξαν τὴν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ὅστις ἀνέγνωσε μῆνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἐξιῶσας ἐν αὐτῷ τὴν ὀρθοδοξίαν μετὰ τὰς λοιπὰς αἱρέσεις.

Πόσον θλιβερὰ εἶναι τὰ συνέδρια ταῦτα ἅτινα εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν μόνον προαγάγουν τὸν οἰκουμενισμόν καὶ πλησιάζουν πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

Τὴν εὐθύνην τὴν ἔχει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ ἐκκλησία ἡ Κρατικὴ τῆς Ἑλλάδος οἵτινες πρωτοστάτησαν εἰς τὴν προδοτικὴν ταύτην συνάντησιν, ἥτις ὄχι μόνον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δὲν ὠφελεῖ τοὺς κακοδόξους αἰρετικούς ἀλλὰ καὶ οὗτοι κοινωνοῦντες μετὰ τῶν ἀκοινωνήτων γίνονται ἀκοινωνῆται ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἰλεως.

Τὸ Νέφος....

Λόγος γίνεται μέγας περὶ Νέφους, καὶ πότε

μᾶς «δίδει» τὶς βαρομετρικὲς τοῦ μονάδες πότε ὄχι! Ἡ Ἀθήνα δὲ ἀρχίζει νὰ ἀναπνέῃ μετὰ τὸ περιοδικὸ κλείσιμο τῶν βιομηχανιῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν ὁμαδικὴ ἔξοδον καὶ φυγὴ τῶν Ι.Χ. πρὸς τὴν ὑπαίθρον καὶ ἐπαρχίαν. Καλὰ αὐτὰ γιὰτὶ βοηθοῦν τὴν κατάστασι νὰ «ἐνβια ὄντα» νὰ ἐπιζήσουν.

Ἀλλὰ γιὰτὶ ὅλοι μας νὰ μὴ θέλουμε νὰ διώξουμε τὸ νέφος τὸ ὁποῖον «ἐπικάθεται» στὴν ψυχὴν μας; Γιὰτὶ νὰ μὴν ξεκαθαρίσουμε τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τὰ ψυχικὰ «ἄγχα καὶ τέλματα» ποὺ ἐπικάθονται θανασίμως ἐπάνω μας;

Καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐὰν τὴν πιστεύουμε μᾶς δίδει μετὰ τὴν 15ήμερον Νηστεία τοῦ Αὐγούστου καὶ τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα πρὸς τὴν Ἀνασσαν τοῦ Οὐρανοῦ τέτοιες εὐκαιρίες! Γιὰτὶ νὰ τὶς ἀγνοῦμε; Νηστεία ἐπαγγέλεται ἡ Ἐκκλησία καὶ παντοῦ τὸ σουβλάκι καὶ ἡ τυρόπιτα δίνει καὶ πέρνει!!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες παραλάβει μὲ πολλὰ εἰσπράξεων, ὅπως κατὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ δῆμηνον, ἀποδίδουν λ/σμὸν τῶν παρ' αὐτῶν εἰσπραττομένων χρηματικῶν ποσῶν. Ἡ διάθεσις τῶν ποσῶν τούτων θὰ γίνεταί, ὡς κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐγκυκλίων ἔχει καθορισθεῖ, δηλαδή, διὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν τελούντων πάντοτε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἀπαραιτήτως διατιθεμένων τῶν ποσῶν τούτων, διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσепράχθησαν. Διὰ πᾶσαν δαπάνην θὰ τηρῇται ἀμελητὴ ἢ ὑπὸ τῶν κειμένων Νόμων τῆς πολιτείας προβλεπομένη διαδικασία. Ἀπαντα τὰ δικαιολογητικὰ μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἐργασίας, θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν Κεντρικὴν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν, πρὸς ἔλεγχον τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τούτων. Ἐπίσης, ἡ ἀγορὰ κηροῦ ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου, ὑπὸ τῶν εἰς τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμεῖον ὑπαγομένων διαχειριστικῶς 15 Ἱερῶν Ναῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως τῆς Διοικήσεως ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Πληροφορίαι: Οἰκονομικὸν Συμβούλιον — ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην. Τηλ. 36.28.280.

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ